

DOSSIER CENTRAL: Sortir de l'armari a comarques , 8

L'ENTREVISTA. Carme Porta conversa amb l'escriptora, Susana Hernández

ACTUALITAT. L'homosexualitat a l'URSS: revolució i persecució

PREMIS LAMBDA. Poesia, conte i còmic

La Seguridad es lo Primero

SENSACION
NATURAL

MAYOR
ESTIMULACION

PARECIDO
A NADA

MAYOR
SENSACION

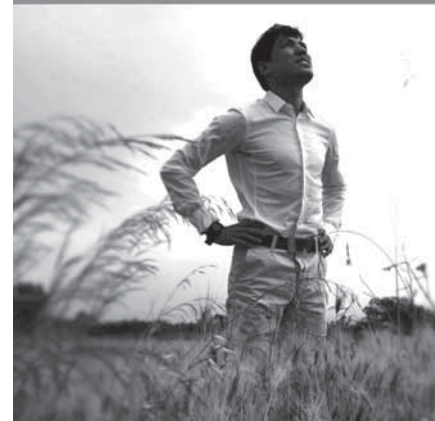
✓ Alta calidad

✓ Amplia gama

✓ Conceptos innovadores

Comparte la experiencia

SUMARI

Editor: Casal Lambda
Coordinador: Jordi Trilla
Equip de Redacció: Sofia Cabanes, Jordi Cirach, Albert Ferrarons, Armand de Fluvià, Abel Lacruz, Emiliano Martínez, Jordi Nicolás, Josep Maria Pascual, Toni Ponce, Carme Porta, Josep Pujol, Josep Anton Rodríguez, Silvia Rodríguez, Alex Romero, Ricard Salom, Joan Sebastià, Carles Suay, Jordi Trilla, Alexis Vallbona, Enric Vilà, Anna Zaera.
Publicitat: Dani Playán, revista@lambdaweb.org (655 194 049)
Correcció: Josep Pujol, Susanna Álvarez, Joan Soldevila
Foto de portada: Anna Zaera
Dibuixant: Ignasi Blanch
Il·lustracions Premis poesia i conte Lambda: Silvia Rodríguez
Persones i entitats col·laboradores: ACGIL (Associació de Cristians Gais i Lesbianes), AMPGIL (Associació de Mares i Pares de Gais i Lesbianes), Llibreria Antinous, APPEC (Associació de Publicacions Periòdiques en Català), Llibreria Còmplices, Direcció Artística i Departament de Premsa del Teatre Lliure, Direcció i Departament de Premsa del Teatre Nacional de Catalunya, Direcció Artística i Departament de Premsa del Teatre Romea, Servei de Suport del Casal Lambda, Ferran Pereda i Anna Nadal (Pereda Impresor), Fundació Enllaç, Servei d'Informació del Casal Lambda.

Disseny: The Pink Partner. <http://www.thepinkpartner.com>
Maquetació: Anna Nadal (Pereda Impresor)

Impressió: Pereda Impresor. <http://www.peredaimpresor.es>
Dipòsit legal: B-42790-86. ISBN 0214-7890

LLAMBDA és una publicació del Casal Lambda.
LLAMBDA és la revista degana dels Països Catalans i de l'Estat Espanyol.
LLAMBDA no comparteix necessàriament les opinions dels col·laboradors i de les col·laboradores expressades en els articles.
LLAMBDA agrairia rebre col·laboracions vostres. Si us plau, envieu sempre còpies o documents en suport electrònic ja que no ens fem responsables de la possible pèrdua d'originals no sol·licitats.

LAMBDA 79
Any XXXV. Segona època.

C. Verdager i Callís, 10. 08003-Barcelona.
Tel.: 93 319 55 50 Fax: 93 310 30 35
Contacte: revista@lambdaweb.org
Web: www.lambdaweb.org
Facebook: <https://www.facebook.com/pages/CASAL-LAMBDA/16960001128?ref=hl>

lambda

L'HOMOSEXUALITAT A L'URSS:
REVOLUCIÓ I PERSECUCIÓ 5

< DOSSIER CENTRAL:
SORTIR DE L'ARMARI
A COMARQUES 8

PRIMER ELS FONAMENTS:
EL PAPA FRANCESC 18

L'ENTREVISTA:
SUSANA HERNÁNDEZ
I LA NOVEL·LA NEGRA 24

PREMIS LAMBDA
POESIA, COMIC I CONTE 30, 38, 42
ACTUALITAT DEL CASAL 34

> EDITORIAL 3 – Cas Raval, un cas d'homofòbia? 16 - Europride Marsella 20 – Plomes Veïnes 28 – Llibreries 32 – Teatre 34 – Cinema sense crispates 36 – El Personatge: Jordi Gendra 48

Associacions

BARCELONA

Casal Lambda

Verdaguer 1 Callis, 10. 08003-Barcelona

Grups: Dones (dones@lambdaweb.org), Joves (joves@lambdaweb.org), Muntanya (muntanya@lambdaweb.org), Persones Sordes (sords@lambdaweb.org), Educació (educacio@lambdaweb.org), Debat i Reflexió, Equip de revista, Eurovisió (eurovisio@lambdaweb.org), Teatre (teatre@lambdaweb.org).

Comissions: jurídica, psicològica, educativa.

Serveis: Informació, Acolliment, Suport Lambda, Aeneas Lambda, Jurídic, Psicològic. 1r Centre de Documentació GLBT de Catalunya i l'Estat.

Publicacions: Agenda (agenda@lambdaweb.org), revista *Lambda* (revista@lambdaweb.org), web (webmaster@lambdaweb.org)

Mostra Lambda de Cinema. Mostra Internacional de Cinema Gai i Lesbià de Barcelona i Catalunya (mostra@lambdaweb.org). Festigallesbià. Tel.: 93 319 55 50 Fax: 93 310 30 35 www.lambdaweb.org // info@lambdaweb.org

Casal Lambda – Bages

Escodines, 20. Local UNESCO.

08241 – Manresa Tel.: 93 875 05 32

bages@lambdaweb.org

Casal Lambda – Maresme

Casal de Cultura de Sant Andreu de Llavaneres

maresme@lambdaweb.org

Acathi (Associació catalana d'homosexuals, bisexuals i transsexuals immigrants)

C/ Finlàndia, 45 - Barcelona

Tel. 93.298.00.29

http://www.acathi.org

AEmics - Espai per a les Llibertats Sexuals

Juan de Garay, 116-118. 08027 - Barcelona

Tel.: 932 562 959 http://aemics.fem-xarxa.net // aemics@fem-xarxa.net

AMPGIL – Associació de Mares i Pares de Gais i Lesbianes

Verdaguer i Callis, 10. 08003 – Barcelona

Tel.: 93 319 55 50

Fax: 93 310 30 35

www.ampgil.org // ampgil@ampgil.org

AMPGIL – Vilafranca del Penedès

L'Escoradór, 19-21. 08720–Vilafranca del Penedès

Associació Arco Iris

Casanova, 64. baixos. 08011–Barcelona

Tel.: 650 51 50 27

avalo-atenfo45@hotmail.com

ATC LlibertAD - Transsexualitat

Valeri Serra, 23. 08011 – Barcelona.

Tel.: 93 422 98 45

Gran Via 3-5 Esc. C, 6è 2a

08098 - L'Hospitalet de Llobregat

http://es.geocities.com/atclibertad

ginaseim@yahoo.com // atclibertad@yahoo.es

Barcedona

Pati Ilmona. Regomir, 3. 08002 – Barcelona

www.barcedona.org // info@barcedona.org

CGB – Col·lectiu Gai de Barcelona

Passatge Valeri Serra, 23. 08011 – Barcelona

Tel. Línia rosa: 93 453 41 25 Fax: 93 323 04 46

Revista InfoGai

www.colectiugai.org // cgb@colectiugai.org

CGLC – Coordinadora Gai-Lesbiana de Catalunya

Violant d'Hongria, 156. baixos – Barcelona

Grups: Grup d'Àmics Gais (amicsgais@yahoo.es); Gais Positius (gaispositius@gaispositius.org), Grup Cristià (acgil@cogalies.

org), Grup Jove (info@grupjove.org), Stop Sida (stopsida@stopsida.org), INCLOU: Gais i Lesbianes en l'Educació (info@inclou.org), ACORD – Assessorament, Counselling, Orientació i Recursos per a Dones lesbianes (www.cogalies.org/acord) Tel.: 93 298 00 29. Informació 900–Rosa: 900 601 601 www.cogalies.org // cogalies@cogalies.org

CTC – Col·lectiu Transsexuals de Catalunya
Apartat de Correus 32081 – Barcelona
Tel.: 616 846 548/932782168

FLG – Associació de Famílies Lesbianes i Gais

Verdaguer i Callis, 10. 08003 – Barcelona
Mòbil: 645 31 88 60

familieslg@familieslg.org // www.familieslg.org

FAGC – Front d’Alliberament Gai de Catalunya

Verdi, 88. 08012–Barcelona

Tel.: 93 217 26 69

www.fagc.org // fagc@pangea.org

Gais Cristians/es de Catalunya

Apartat de correus 854. 08080–Barcelona

Tel.: 93 329 63 15 / 93 398 16 84

Butllei Exode

Gais i Lesbianes de Cornellà

Casa Popular Can Fairrell – Vicenç Ulivina, s/n – Cornellà de Llobregat.

Tel.: 93 377 07 05

Apdo. Correos 362 – 08940 de Cornellà de Llobregat

Gays y Lesbianas asociados de Mataró y Maresme

Apdo de Correos 1034 – 08300 de Mataró

Tel. 630 392 601 – 649 649 237

GLF – Grup de Lesbianes Feministes de Barcelona

Casp, 38, pral. 08010–Barcelona

Tel.: 93 412 71 61

www.lesbifem.org // info@lesbifem.org

GTMB – Grup de Transsexuals Masculins de Barcelona

Passatge Valeri Serra, 23. 08011–Barcelona

Tel.: 93 453 41 25 Fax: 93 323 04 46

www.transmasculins.org // mahftm@yahoo.com

JALG – Joves per l’Alliberament Lesbià i Gai

Despatx R-122 – Edifici d'Estudians UAB (Plaça Cívica)

08193–Cerdanyola del Vallès. Tel.: 93 581 25 59

http://tau.uab.es/associacions/jalg // jalg@obs-ce.uab.es

Panteres Grogues

C. Francolí, 50. 08006–Barcelona

Tel.: 93 209 94 90

www.panteresgrogues.org

administracio@panteresgrogues.org

Gaylespol. Associació de Gais i lesbianes Polícies

Webpolicial- el portal dels serveis de protecció i seguretat

Passatge Ricard Zamora, 4-8. 08017 Barcelona Tel.: 629 660 969

www.gaylespol.org // administracio@gaylespol.org

Redd de Amazonas

Tel.: 93 215 63 36

Apartat de Correus 5394. 08080–Barcelona

Xarxagay. L'espai professional GLBT

www.xarxagay.org // jaume@xarxagay.org

AGL Badalona – Associació de Gais i Lesbianes de Badalona

Francesc Macià, 104. 08912–Badalona

Tel.: 93 460 23 78

agl@badalona.lamalla.net

L'Hospitalet de Llobregat

Gais i Lesbianes de L'Hospitalet de Llobregat

C/ Levante nº 17 Bxs. 08905

Tel: 690094058

E-mail: glhosp@hotmial.com

JAHVA – Joves per l’Alliberament Homosexual a

Vilafranca

L'Escorxadór, 19-21. 08720–Vilafranca del Penedès

www.jahva.tk // jahvaa@hotmail.com

Oficina de Servei a la Joventut

www.barcelonesjove.net

AJUT MALALTIES

Actua – Associació de persones que viuen amb vih

Gomis, 38. baixos. 08023 – Barcelona

Tel.: 93 418 50 00 Fax: 93 418 89 74

www.actua.org.es // consulta04@actua.org.es

ACASC – Associació Ciutadana Anti-SIDA

Junta de Comerç, 23. baixos. 08001–Barcelona

Tel.: 93 317 05 05 Fax: 93 301 41 82

www.lanzadera.com/acasc // acasc@bcn.servicom.es

Centre de Prevenció i Control de les Malalties de Transmissió Sexual de la Generalitat de Catalunya

Av. Drassanes, 19-21, baixos. 08001 –Barcelona

Tel.: 93 441 29 97.

De 8 a 19 hores. Anàlisi grauita vih

Girona: CAP Güell/ 972 21 13 28

Tarragona: Cap Tarragonès, tel.: 977 92 00 08

Hospital Germans Trias i Pujol (Can Ruti)

Dr. B. Clotet

Crta. Canyet, s/n 08916 – Badalona

Tel.: 93 465 12 00. Fax: 93 497 88 43

Projecte dels Noms

C. Comte Borrell, 164-166. 08015 –Barcelona

Tel.: 93 318 20 56. Fax: 93 317 82 06

Grups: ATOS, Joves Positius, Projecte dels Noms.

www.hispanosida.com // info@hispanosida.com

SidaStudi

Bisbe Laguarda, 4. 08001–Barcelona

Tel.: 93 268 14 84 Fax: 93 268 23 18

www.sidastudi.org // sidastudi@sidastudi.org

Sida: Sanitat Respon – Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Tel.:902 111 444

Sida: telèfon d'informació de la sida: 900 212 222

Stop Sida

C/Finlàndia, 45- 08014–Barcelona

Tel.: 93 298 05 88. Fax: 93 298 05 89

www.stopsida.org // stopsida@stopsida.org

GIRONA

FAGC – Girona

C. Nou, 8. Esc. Esquerra, 3r 4a. 17080 – Girona

Apartat de correus 681. 17080–Girona

Tel.: Fax: 972 22 03 17

Centre de Prevenció i Control de les Malalties de Transmissió Sexual de la Generalitat de Catalunya.

CAP Güell

C. Mossèn Joan Pons s/n, 2a planta 8a porta. 17007 –Girona

Tel.: 972 21 07 08

LLEIDA

Col·lectiu Eagle. Espai Gai-Lesbià de Lleida i entorn

Artur Mor, 1. 25003 –Lleida

Tel.: 653 284 774 (Horari d'atenció. DX 19-21 hores)

http://www.espaieagle.org

TARRAGONA

H2O. Col·lectiu Gai i Lesbià Bisexual i Transsexual del Camp de Tarragona.

Reunions: Centre Cívic Carrilet. Av. Carrilet, 29. 43200–Reus

Apartat de Correus 569. 43200–Reus

www.h2o.org // info@h2o.org

L'Armari Associació Juvenil lgbt de les Terres de l'Ebre

C. Lepant, 10. 43870–Amposta. Tarragona

Tel.: 618.029.621 / 629.79.10.85

www.gaiebre.org // l_armari.ebre@hotmail.com

Tarragona entén

C/ Pons d'Icart, s/n (Hotel d'Entitats de Tarragona) 6ª Planta del

Parking "La Pedrera", Despatx 15 43004 Tarragona

Tel. 977 252 432. 977 252 432 Fax : 977 213 098

FAGC Tarragona

Apdo. de Correos 1117 43080 Tarragona

http://www.pangea.org/org/fagc

ANDORRA

Som com som

C. L'aigueta, 10. Ent. 1a. AD 500–Andorra la Vella

Tel.: +376 322 579

somconsom@gmail.com

PAÍS VALENCIÀ ALACANT

Col·lectiu de gais i lesbianes d'Alacant

Apartat de correus 1088. 03080–Alacant

La Lluna–Col·lectiu Lambda Alacant

C/ Teatre 8, 2a, 03001–Alacant

Apartat de Correus 1088. 03080–Alacant

Tel.: 965 20 97 69

CASTELLÓ

La Lluna – Col·lectiu de Lesbianes

C/ Herrero 25, 1a (casa de la dona). Castelló

Apartat de correus 436, 12080–Castelló

Tel.: 964 21 85 89. Fax: 964 21 67 82

Col·lectiu Triangle

Apartat de correus 234. 12560–Benicàssim (Castelló)

ARCOIRIS

Associació LGTB de Castelló. Cantó de Castàlia, 5, 5D. 12006

Castelló.

arcoiris@felgtb.org /arco.iris.cs@hotmail.com

VALENCIÀ

AVACOS – Associació Valenciana contra la sida

C/ Centelles, 51 B. 46006–València · Tel.: 96 334 20 27

avacos@infonegocio.com

Horario: 10-13:30 y de 16 a 19:30h, de dl a dv.

Col·lectiu Lambda de lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals.

C. Sant Dionís, 8-1. 46003–València

Tel.: 96 391 20 84 Fax: 96 391 20 84. InfoROSA: 96 391 32 38

www.lambdavalencia@org // info@lambdavalencia.org

Col·lectiu de Transsexuals del País Valencià

C. Músic Peydró 6, 1r (casa de la dona). 46001–València

Herakles Safo Assemblea para la Libertad Sexual

C. Los Centelles, 29, 10a. 46006–València-

Tel. Fax: 96 334 03 28

FAGC – València. Front d'Alliberament Gai de Catalunya

Apartat de Correus 12263. 46080–València

Fundación Triángulo – Comunitat Valenciana

Comedias, 17 1r F. 46003–València

Tel. Fax: 656 696 161

www.fundaciontriangulo.es // valencia@fundaciontriangulo.es

EDITORIAL

El futur incert de l'associacionisme LGTB; més enllà de la xocolata amb xuros

La crisi profunda que castiga la nostra economia amb les retallades en tots els àmbits està fent efecte entre el teixit associatiu LGTB. Hem assistit al desmantellament de les entitats de lluita i prevenció contra la SIDA, el tancament de la Coordinadora, una de les entitats històriques i referents, i qui més qui menys pateix unes greus tensions de tresoreria a causa de la minva de les aportacions econòmiques de les administracions públiques, les espanyoles i també les catalanes.

Les retallades públiques no es poden entendre sense una altra crisi, tant o més important, la de valors

L'HOMOSEXUALITAT A L'URSS:

REVOLUCIÓ I PERSECUCIÓ

Recentment el parlament rus ha aprovat una llei per prohibir la difusió de "relacions sexuals no tradicionals", fet que els mitjans de comunicació van catalogar ràpidament com un nou pas del govern per a la persecució de l'activisme homosexual. Des de la caiguda de l'URSS l'any 1991, les ex repúbliques soviètiques van començar un procés de reconstrucció identitària per reemplaçar el comunisme com a eix cultural central. En aquest procés semblaria que la Rússia de Putin busca convertir-se en la nova reserva moral d'Europa, reforçant la seva "identitat cristiana" mitjançant la tornada a una suposada cultura, ètica i moral tradicionals russes. Però, com podem entendre aquesta evolució? On van quedar els valors de la revolució d'octubre d'igualtat i d'emancipació d'homes i dones?

Homosexualitat i tsarisme

A la Rússia pre-revolucionària no existia una persecució oficial o condemna social a les pràctiques homosexuals. L'Església russa no estigmatitzava la sodomia amb especial horror o hostilitat. De fet, el govern no va generalitzar la prohibició de l'homosexualitat fins al 1835, i inclús després d'aquesta data la policia no va perseguir sistemàticament aquest "crim". A diferència dels intents per extirpar la sodomia de l'Església Catòlica Romana a Occident, l'Església Ortodoxa Russa va fer els ulls grossos davant les relacions sexuals extra maritals, sense distinció entre relacions heterosexuals i homosexuals.

Amb el començament de la industrialització cap a principis del segle XX va néixer una important subcultura urbana homosexual a Moscou i Sant Petersburg. Els homes trobaven a les seves parelles ocasionals mitjançant l'intercanvi de

“l’únic element realment essencial per a la garantia dels drets del col·lectiu LGBT és una democràcia real”

signes a llocs públics –com els banys o parcs– i mantenien relacions sexuals per plaer o benefici econòmic. Durant aquesta època –i a diferència d’altres països europeus–, els discursos mèdics sobre les causes i conseqüències físiques i mentals de l’homosexualitat van tenir poca cabuda. A més, durant les primeres dues dècades del segle XX la literatura i la sexologia russes van retratar obertament l’homosexualitat en diaris i revistes.

Bolxevisme i revolució sexual

La revolució del 1917 va significar la transformació de totes las estructures socials prèvies, incloent-hi les relaciones íntimes personals. Segons la concepció marxista, “les idees de la classe dominant són les idees dominants en cada època” –i en aquest sentit els prejudicis, l’homofòbia i altres formes d’intolerància i repressió social són part de la ideologia que la burgesia projecta sobre la societat. La burgesia, doncs, necessita la institució familiar tradicional (pare, mare i fills) no tan sols perquè és la primera i més sòlida difusora dels seus valors sinó també perquè sobre ella (i especialment sobre la dona) recauen els costos de la criança i cura dels futurs treballadors. Des d’aquesta perspectiva, l’homosexualitat i altres “desviacions” són un repte a les necessitats del capitalisme de crear, a través de la família, l’home-treballador i la dona-reproductora-curadora.

Durant els primers dos mesos de govern, els bolxevics van abolir la majoria de lleis que criminalitzaven els homosexuals, van legalitzar l’avortament i el van fer lliure i gratuït, van permetre el divorci i van abolir les arcaiques normes tsaristes que regulaven el matrimoni. La nova legislació va declarar l’absoluta no interferència de l’Estat i la societat en la vida sexual privada de les persones. La sodomia i altres formes de plaer sexual –que en la legislació europea de l’època eren considerades ofenses a la moralitat– van ser considerades com relacions “naturals”.

A més de legalitzar l’homosexualitat a Rússia, els bolxevics van promoure de certa forma la seva legalització per tot el món. El 1928, al Congrés Internacional de la Lliga Mundial per a la Reforma Sexual celebrat a Copenhaguen, la representant de la delegació soviètica hi va exposar la legislació bolxevic, considerada com un exemple per a tothom en ser la més avançada, i va defensar la reforma del matrimoni, la llibertat de les relacions sexuals i la necessitat de l’educació sexual. Es va tractar d’una veritable revolució socio-sexual. Hi ha, fins i tot, registres d’operacions de canvis de sexe a la Rússia dels anys vint.

En aquest context, doncs, la despenalització de les pràctiques homosexuals no ha de ser entesa com a producte d’un debat intens a l’interior del Partit Comunista o resultat de la voluntat explícita d’algun líder, sinó com a part de la propaganda bolxevic de construcció d’un nou ordre social a l’URSS que superés l’ordre burgès opressor”.

La dictadura estalinista

Els greus problemes que va patir l’economia soviètica als anys trenta –generats principalment per l’aïllament econòmic– van impedir que el projecte socialista es pogués sostenir. Els bolxevics confiaven que la revolució s’estendria a la resta de països desenvolupats, sobre tot Alemanya, perquè la supervivència de la revolució depenia de la seva internacionalització. Cap a finals dels anys vint el projecte bolxevic es trobava ja degenerat i a la vora del fracàs. Va ser en aquest període que Stalin, líder d’una contrarevolució interna, va establir un programa d’industrialització forçada amb la intenció de que l’Estat soviètic pogués competir amb el capitalisme occidental. Això va significar que tots els progressos socials quedessin esclafats, els drets anul·lats i les condicions laborals es tornessin inhumanes.

El nou règim estalinista va glorificar a la família com a institució medul·lar del nou estat repressiu. L’homosexualitat va arribar a ser considerada “contrarevolucionària” i una “manifestació de la decadència burgesa”. Si el 1930 la Gran Enciclopèdia Soviètica afirmava que la “legislació soviètica no reconeix crims anomenats contra la moral. Les nostres lleis... preveuen un càstig solament en aquells casos en els quals l’objecte d’interès homosexual sigui un nen o un menor d’edat”, el 1952 afirmava en canvi que “en la societat soviètica, amb els seus costums sans, l’homosexualitat és vista com una perversió sexual i és considerada vergonyosa i criminal”.

La posició del govern pel que fa a dones i homosexuals queda clara en un editorial de 1934 de *Pravda* –el diari rus òrgan oficial del Comitè Central del Partit–: “L’elit del nostre país, el millor de la joventut soviètica, està integrada, com a regla general, per excel·lents pares de família que estimen apassionadament els seus fills. I viceversa: l’home que no es pren de debò el seu matrimoni i abandona als seus fills als atzars de la destinació, acostuma a ser un mal treballador i un dubtós membre de la societat”.

Stalin va intervenir personalment per criminalitzar l’homosexualitat el 1934, imposant una condemna de cinc anys de presó per actes sexuals entre homes adults. El 1935, per consagrar encara més les normes de la “nova família”, el govern va il·legalitzar l’avortament. Al mateix temps, la premsa va iniciar un atac mediàtic contra l’homosexualitat associant-la al feixisme i declarant-la un delictes social.

L’homosexualitat no només va ser considerada un crim contra la naturalesa, sinó a més contra la societat. Els actes homosexuals eren una traïció a la utopia de l’estat dels treballadors i per tant condemnables a cinc anys de treballs forçats. Les xifres d’homes desapareguts en camps de treball (els “gulags”) després de ser condemnats per homosexualitat no són conegudes, però les detencions massives durant la Gran Purga van garantir que la subcultura homosexual resultés invisible durant les quatre dècades següents.

Segons alguns registres, a principis dels anys trenta del segle passat es va començar una autèntica caça de bruixes contra el col·lectiu LGBT, i totes aquelles persones que eren detingudes per aquest motiu podien ser condemnades a molts anys de presó o directament a l’exili siberià. En els camps de treball i presons, els homes condemnats per homosexualitat eren classificats automàticament com membres de la casta més baixa de presoners, la que havia de realitzar les tasques més dures i desagradables. Violacions individuals i en grup dels seus membres eren comuns.

Del 1934 als primers anys de la dècada del 1980 van ser condemnats prop de 50.000 homes homosexuals. La xifra dels gais incriminats va començar a baixar gradualment només a la dècada del 1990. Encara el 1992 va haver-hi condemnes en base en la llei soviètica. La KGB, el terrible servei secret soviètic, utilitzava l’amenaça de denúncia per homosexualitat (veritable o falsa) per aterrir als intel·lectuals russos. En conseqüència van ser condemnats per homosexualitat arquitectes, artistes i dirigents públics o del partit que havien caigut en desgràcia. Això va provocar un autèntic clima de terror.

L’efecte de la traïció estalinista a l’alliberament sexual va suposar la ruptura del col·lectiu LGBT amb el socialisme, doncs es tendia a unir erròniament aquest a l’opressió sexual. No va ser fins als anys seixanta i setanta que, després de dècades de repressió i ja mort Stalin, van ressorgir noves protestes des de l’esquerra per l’alliberament sexual i la persecució es va aturar. Finalment després de la desintegració de la URSS, el president Yeltsin va eliminar la sodomia del nou codi criminal de la República Russa de 1993.

Socialisme, capitalisme i homofòbia

A partir d’aquest breu repàs de la situació dels homosexuals a la Rússia del darrer segle, queda clar que existeix una forta necessitat de cada règim (sigui capitalista o comunista, de dretes o d’esquerres) per construir una legitimació ideològica i cultural del seu projecte. Pel que fa a l’expansió de drets i la garantia dels drets de les minories, sembla que sí podem trobar una correlació, però no en termes de polaritats polítiques o ideològiques sinó entre democràcia i autoritarisme: més enllà de la clara necessitat d’una voluntat ferma per part dels líders polítics, l’únic element realment essencial per a la garantia dels drets del col·lectiu LGBT és una democràcia real, no merament formal, sinó un sistema pluralista, una societat on els seus membres solucionin les seves diferències mitjançant el diàleg, la pau, la cerca del bé comú, i sobretot una democràcia basada en els valors del respecte i la tolerància.

La defensa d’aquests valors es converteix, doncs, en tasca fonamental de les organitzacions del col·lectiu LGBT, fins i tot en països amb democràcies sòlides i amb una legislació avançada de defensa de drets de les minories com el nostre.

L'HOMOSEXUALITAT A COMARQUES

Sis testimonis de persones que viuen la seva sexualitat fora de les grans ciutats

Ser homosexual i viure fora de les grans ciutats mai no ha estat fàcil. Els homosexuals nascuts en un poble o en una ciutat petita en moltes ocasions han hagut d'optar per tres vies a l'hora d'enfocar la seva vida: fer-se passar per heterossexuals, assumir que serien el solter o solterona del lloc, o instal·lar-se en una gran ciutat per poder desplegar sense pressió social la seva autèntica sexualitat.

Per lluitar contra la invisibilitat de l'homosexualitat a comarques, el 2009 va néixer el projecte Brot Bord, una assemblea de lluita contra el patriarcat, l'homofòbia i la transfòbia que està present en diverses comarques de Catalunya i del País Valencià. També en els darrers vint anys diferents ciutats mitjanes i petites han vist aparèixer incipients moviments socials en favor dels drets LGTB. Una d'elles és l'Associació de Pares i Mares de Gais i Lesbianes (Ampgil) de les Terres de l'Ebre, presidida per l'Anna Casamitjana, que representa l'incipient moviment associacionista en un territori en què, com en altres punts de la Catalunya més rural, el fet homosexual ha estat viscut amb poca normalitat.

L'activisme d'aquesta dona arrenca a partir de la sortida de l'armari del seu fill. "Quan l'Andreu em va dir que era gai em va afectar moltíssim. No entenia per què i tampoc tenia ningú que m'ajudés a comprendre-ho. La gent es quedava tranquil·la dient-me que no em preocupés, que era una cosa normal, però necessitava fer moltes preguntes i que algú me les contestés". Tot i que l'arrancada de l'Ampgil de les Terres de l'Ebre va ser bona, Casamitjana reconeix que és difícil visualitzar el moviment al territori: "Em trobo amb pares que vénen a preguntar-me, però costa molt incorporar-los a l'associació. Tenen por, perquè ser homosexual encara està assenyalat".

Anna ha escoltat els testimonis de molts joves que pateixen per sortir de l'armari i també pares desconcertats que els costa acceptar la sexualitat dels seus fills. "Hi ha molta gent fotuda per culpa de la por a ser discriminat i a no ser acceptat. Tots han de passar un procés de dol i generalment pateixen durant anys". Lamenta, fins i tot, que malgrat els avanços en l'àmbit social i legal, encara hi hagi testimonis de joves que són discriminats per amics i familiars. "Recentment, una noia de 15 anys ha vingut a explicar-me que des que fa 2 mesos va sortir de l'armari ha perdut la seua millor amiga i a casa li fan el buit. Sa mare ha intentat fins i tot fer-la sortir amb nois".

Més enllà de l'aixopluc que molts homosexuals poden trobar en les associacions, el territori català està ple de persones anònimes que han decidit no abandonar el seus llocs d'origen per aquest motiu. Alguns d'ells han passat per la discriminació i l'assenyalament als pobles; d'altres han fet bandera de la seva opció com a símbol per promoure un canvi social i, sobretot els més joves, viuen cada cop amb més espontaneïtat la seva identitat.

Francesca Aliern

(Xerta, Baix Ebre). 66 anys. Escriptora

És una de les cares més conegudes de la literatura a les Terres de l'Ebre, però pocs coneixen l'activisme de Francesca Aliern en pro dels drets dels homosexuals. La seua experiència és la d'una generació que parla de la repressió del franquisme, les dobles vides, l'estigma i la por de ser descobert. Situacions reflectides de forma recurrent en les seues novel·les. A *Un otoño toda una vida* (1997), el seu primer llibre de temàtica homosexual, va sorprendre amb una història d'amor entre dues noies que li va donar una certa fama a Madrid i de la qual se n'han publicat fins a 8 edicions. Aliern explica, però, que "en aquestes terres molta gent amaga la seua tendència sexual. Gent que es casa i fa com si res... Al poble es veu. Tenia un amic que només volia aventures amb homes casats, perquè així tenia garantit que mai no ho parlarien ni ho explicarien a ningú". La seua valentia a l'hora de parlar de l'amor entre persones del mateix sexe quan pràcticament ningú ho feia d'una manera pública a l'Ebre li ha valgut el respecte de tots aquells que, posteriorment, han intentat visualitzar el moviment. Tot i això, rebutja ser considerada una icona. "No crec que ho sigui. Jo intento ajudar a que la gent done el pas i també a que es prenguen iniciatives per defensar els drets dels homosexuals al territori". Francesca ens explica tot això al

"Si jo ara fos jove, no aniria d'amagatotis"

café de la plaça del seu poble, Xerta, envoltada de dones de la seua edat, que la saluden amigablement. Abans d'acomiar-nos, deixa anar com qui no vol la cosa, la frase més sentida: "Si jo ara fos jove, no aniria d'amagatotis".

Jessica és una d'aquelles dones que fa relativament poc que han començat a viure una vida autèntica. Després de 14 anys de matrimoni amb un home i de tenir dos fills, fa tres anys es va enamorar d'una dona, fet que li va fer replantejar-se la seva vida. "Vaig viure fins fa poc una vida que no era la meua. Suposo que em vaig deixar portar per les convencions... No m'havia aturat mai a pensar quins eren realment els meus sentiments fins que no vaig trobar la persona que em va fer obrir els ulls", explica amb emoció. Jessica va haver d'explicar-ho primer a la família, i sobretot comunicar-ho a les persones més importants de la seua vida, el seus fills. "Primer es van quedar una mica sorpresos, però de seguida ho van entendre". El més difícil va ser, després de la separació, els rumors de la gent al poble. "El que més mal em va fer de tot plegat van ser els comentaris a l'escola directament als meus fills. M'han dit que ta mare és tortillera", deien. Sincerament, el fet que els meus fills em coneguin tal com sóc, em dona molta tranquil·litat i m'ha unit molt més a ells. Si alguna cosa estic aprenent d'aquesta experiència és poder ensenyar als meus fills que per sobre de tot han de ser ells mateixos".

Jessica Rodrigo

(Montsià). 41 anys. Auxiliar de fisioteràpia i responsable de qualitat a Maverick

"La meua condició ha fet créixer als meus fills amb un respecte total cap a les diferències dels altres"

Joan Guijarro

(Baix Ebre) 32 anys. Actor i empresari a Dh Produccions

“Al final t’has d’enfrontar a la teua sexualitat, igual que t’enfrontes a la feina, al teu cap o a la vida...”.

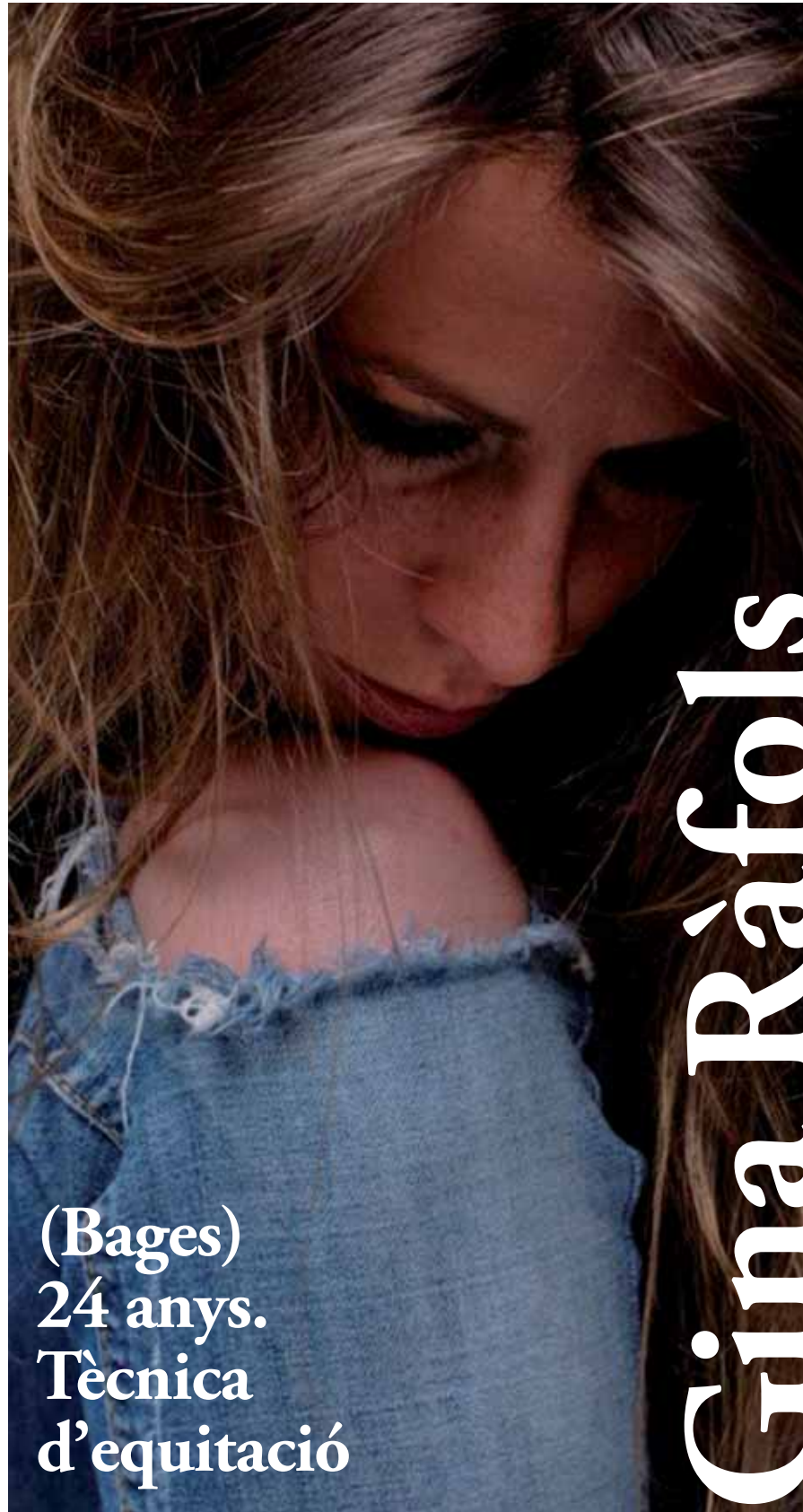
“El final dels noranta i els principis del 2000 vam viure una espècie de ‘destape’ tortosí”, explica només trobar-nos l’actor i productor tortosí Joan Guijarro. La companyia RARS, creada per ell mateix, va començar a fer desfilades i shows en diferents punts de la ciutat basats en el transformisme i a realçar les dives del passat com Marlene Diètrich. “Eren espectacles molt transgressors. La gent volia veure espectacles atrevits i nosaltres els ho oferíem”, assegura Joan. Si per a la gent era només una forma de passar-ho bé, per a ell era molt més. “Sempre he utilitzat l’art per reivindicar aspectes de la societat que no m’ajudaven a ser feliç”. Però abans d’esta vida pública, com en els anteriors casos, Joan va comunicar que era gai a la seua família més pròxima. “Després de passar dos o tres anys molt replegat en mi mateix, vaig aconseguir les forces necessàries per tirar endavant amb tot”, explica. “Tampoc penso que jo ho tingui més difícil que altres persones”, diu. “Al final t’has d’enfrontar a la teua sexualitat, igual que t’enfrontes a la feina, al teu cap o a la vida...”. Joan es va casar fa dos anys amb la seva parella Andrei, en una galeria d’Amposta que és una rèplica de la Capella Sixtina. “Com que no em vaig poder casar per l’Església, em vaig casar a la Capella Sixtina”, diu amb ironia.

“Va ser a l’adolescència quan vaig saber que la meua manera de sentir tenia un nom”.

“Als 9 anys, quan feia tercer d’EGB, em vaig enamorar d’una nena de la meua classe, i no me la podia treure del cap”, explica la Montserrat. La Montserrat va estudiar en un col·legi de monges a l’Anoia on hi estava interna. “En certa manera estava lluny del món i la meua realitat és reduïda a aquelles quatre parets”. Però lluny de sentir-se asfixiada per la situació, recorda amb ironia aquella etapa: “Envoltada de nenes jo estava a la glòria!”. “He viscut en parella a Prats de Rei, un poble de 300 habitants, i no sé si seria massa atrevit dir que la nostra convivència amb els veïns va fer que tot el poble prengué consciència de l’homosexualitat”. “En el nostre cas, érem noies molt obertes i sociables, fet que normalitzava la situació”, explica. Lluny de secrets i tabús, fins i tot la gent gran del poble moltes vegades exclamen “Déu n’hi do que guapes sou, mala guanyat de dones...”. També és interessant el contrast que la Montserrat percep entre les lesbianes rurals i les de ciutat. “Quan tenia trenta anys sortia de festa a Barcelona, i si lligava i la noia venia amb mi cap a casa, la situació era molt còmica. Teníem 70 quilòmetres fins a casa, i un cop arribat al poble, havia d’anar a donar menjar als cavalls i netejar les quadres. Si la noia superava aquell xoc inicial, jo ja tenia molt de guanyar”, comenta rient. “Jo he viatjat i he viscut en diferents països i sempre he trobat lesbianes, és cert que a Barcelona n’hi ha més, però és un tòpic això que només pots lligar a Barcelona”. “Molts gais i lesbianes van a viure a Barcelona perquè pensen que allà podran ser ells mateixos, jo els invitaria a intentar ser ells mateixos també en els seus llocs d’origen”.

(Anoia) 45 anys. Assessora de publicitat

(Bages)
24 anys.
Tècnica
d'equitació

Gina Ràfols

“Quan tenia 15 anys vaig començar a sentir alguna cosa per una noia. Temps després, un dia li vaig explicar a la meva germana i just després a la meva mare. Recordo em va dir: *Carinyo si tu ets feliç, jo sóc feliç, i si una noia et fa feliç endavant! El que importa és estimar*”. Després de descobrir la seva identitat, començava una altra etapa coneguda pels homosexuals de les àrees rurals, trobar persones iguals amb les quals establir una amistat o una relació. “Si no has coincidit amb gais o lesbianes a l'escola o a l'Institut, ho tens difícil, perquè no saps on anar. És cert que al principi no era fàcil trobar noies aquí on visc, però mica en mica tot va venint, coneixes algú i una persona et porta a l'altra, i més quan una ja està reafirmada i no s'amaga de res, tot és més senzill”, explica. Tot i això, Barcelona segueix sent la terra promesa per als gais i lesbianes que tenen ganes de submergir-se de ple en una frenètica vida social. “Clar, quan surts als pubs o discoteques d'ambient et sents a la teva salsa” explica la Gina, que els dissabtes que pot no li fa res recórrer 70 quilòmetres per muntar-se una bona festassa a la ciutat.

“Si no has coincidit amb gais o lesbianes a l'escola o a l'Institut, ho tens difícil perquè no saps on anar”

Antoni Manel Muñoz / Lo Mascarat

“A Ulldecona, això dels maricons era com una llegenda urbana, tothom en parlava però mai n'havia vist”. Explica, amb el sarcasme que el caracteritza, Antoni Manel Muñoz, conegut periodísticament amb el pseudònim de *Lo Mascarat*. Ell és un dels exemples de com, cada cop més, les noves generacions ebrenques assumeixen la seua sexualitat amb total normalitat, tot i els entrebancs i els prejudicis arrelats. *Lo Mascarat* viu la seua sexualitat sense embuts: “és una part més de mi, que roman en la meua forma d'ésser. Intentar canviar, manipular o forçar un canvi psicològic per pressió social o per por al què diran és enganyar-nos a nosaltres mateixos”. Tot i això, reconeix que encara té “certs prejudicis”. Com molts joves que marxen a la capital a estudiar, *Lo Mascarat* ha fet vida en els darrers anys a Barcelona, on també hi ha treballat, abans de marxar a París. Per a ell, però, marxar a fora no ha sigut l'excusa per *alliberar-se*: “L'alliberament és una batalla interna entre la moralitat i l'ètica, no depèn del territori. Si un aconsegueix superar els prejudicis que té inculcats i entendre que tothom té una vida i que l'ha de gaudir a la seua manera, ja té molt de guanyat”.

“L'alliberament és una batalla interna entre la moralitat i l'ètica, no depèn del territori”

(Montsià)
22 anys.
Periodista
i cambrer

UN CAS D’HOMOFÒBIA?

D’uns anys ençà, la imatge dels Mossos d’Esquadra s’ha vist qüestionada per diverses actuacions que han aixecat força polseguera. Si prenem com a inici d’aquests fets l’any 2007, quan van sortir a la llum gravacions on la policia catalana se sobrepassava amb el tracte dispensat a diversos detinguts a la comissaria de Les Corts, és fàcil recordar els dos desallotjaments de l’edifici central de la Universitat de Barcelona a la plaça Universitat el 2009 i el 2013, el desallotjament de la plaça Catalunya durant el moviment 15M el 2011 o, més recentment, la manifestació arran de la vaga general del 14 de novembre de 2012, on Ester Quintana va perdre un ull en circumstàncies que encara s’han d’aclarir.

Des del col·lectiu GLBT també ha sonat l’alarma, especialment després d’una sèrie de batudes policials en locals d’ambient al Raval el darrer Dia de l’Orgull Gai. El nivell d’alerta s’ha pujat d’ençà de la mort de l’empresari del Gaiample Juan Andrés Benítez, també al barri del Raval de la capital catalana, després d’una baralla amb els Mossos d’Esquadra.

Els fets van tenir lloc la nit del 5 d’octubre, quan Benítez, en constatar que li havien robat el seu gos, va sortir al carrer a buscar-lo i es va enfrontar amb una parella, presumiblement sota els efectes d’una substància estupefaent. Acte seguit, l’empresari va exigir a la dona que li tornés el gos, fet que va provocar una baralla amb el marit d’aquesta. Una baralla que, segons diversos testimonis, va ser breu i lleu. Alertats pels veïns, els Mossos van arribar entre 7 i 20 minuts després de la baralla, quan Benítez ja s’havia calmat. Una agent de la dotació policial va identificar l’empresari davant la negativa d’aquest a fer-ho. Una agressió encara poc clara de Benítez cap a una mossos d’esquadra va provocar la reacció de la resta d’agents, que el van reduir a terra.

Diversos veïns van gravar els fets amb telèfons mòbils. Algunes d’aquestes persones afirmen que la policia els va requerir les

gravacions i, en alguns casos, els va demanar que les esborressin. Aquestes filmacions estan sent clau per esbrinar què va passar seguidament. En una d’aquestes seqüències, els investigadors hi han vist un mossos que fa els gestos típics de propinar un total de sis cops de puny, en dues seqüències de quatre i dos cops respectivament. Paral·lelament, l’home amb qui s’havia barallat una estona abans va declarar que els mossos van llançar a terra Benítez per emmanillar-lo tot seguit. Segons el testimoni, quatre mossos va agafat l’empresari pel braç. Després de caure tots al terra, el van emmanillar i van fer-li puntades de peu. Acte seguit, sempre segons el testimoni, un dels agents l’hauria pegat al cap i a l’abdomen amb una porra extensible però plegada. La resta s’hauria limitat a efectuar-li cops de puny a altres parts del cos. Tant les diverses gravacions fetes pels veïns com les declaracions de diversos testimonis i l’atestat policial de la policia espanyola, que s’encarrega de la investigació per ordre judicial, corroboren el que explica aquest testimoni. Els serveis mèdics d’urgència, alertats pels mateixos Mossos d’Esquadra, van arribar al lloc dels fets amb Benítez ja sense pols, però van aconseguir recuperar les seves constants vitals gràcies a la reanimació cardiopulmonar. Malgrat tot, l’empresari va morir poca estona després a l’Hospital Clínic.

La jutge que instrueix el cas va decidir imputar els vuit mossos involucrats en els fets per extralimitació en l’actuació policial, delictes contra la vida i contra la integritat moral, coaccions i obstrucció a la justícia. Els agents van ser suspesos de feina però no de sou. Al judici, encara no finalitzat, van adduir a la complexitat física de la víctima i la seva agressivitat com a justificació de la seva actuació, tot negant haver fet cops al cap de la víctima i assegurant haver actuat d’acord amb els protocols establerts. Més endavant, l’informe de l’autòpsia practicada a Juan Andrés Benítez no va aclarir el motiu determinant de la seva mort, sinó que apuntava als cops rebuts, la seva malaltia cardíaca prèvia i el seu

consum de cocaïna. En un moment en què l’anomenat cas Raval encara està judicialitzat i no n’hi ha cap sentència ferma, tant els Mossos d’Esquadra –malgrat una inicial aparent predisposició– com la plataforma de suport a Juan Andrés Benítez han declinat participar en aquest reportatge.

Les opinions envers la suposada homofòbia per part dels Mossos d’Esquadra en aquest cas divergeixen, però una de les qüestions que va aixecar molta polseguera va ser el comunicat que el Sindicat de Polícies de Catalunya (SPC) va emetre arran dels fets, on s’hi assegurava que dos dels agents que havien participat en la reducció de Juan Andrés Benítez haurien de rebre durant un any un tractament amb fàrmacs retrovirals. D’aquesta manera, des del sindicat policial, s’insinuava d’una manera més o menys directa l’estat seropositiu de la víctima, document que va ser denunciat davant la Fiscalia pel Casal Lambda, el Col·lectiu Gai de Barcelona (CGB) i el Front d’Alliberament Gai de Catalunya (FAGC), entre d’altres entitats, en considerar aquest acte il·legal i de falta a la veritat, atès que la profilaxi per exposició al VIH dura un mes.

Ernesto Pérez Cerra, advocat de l’assessoria jurídica del Casal Lambda, assegura que, durant la seva trajectòria professional –tot i tenir coneixement d’alguns casos en què hi podia haver cert índex d’homofòbia per part de la policia– no ha percebut un augment de delictes homòfobs o amb agreujant d’homofòbia: “Aquesta agressió s’hauria pogut fer a qualsevol altre ciutadà, no necessàriament una persona GLBT”. “Vivim en un Estat de Dret, en què la llei regeix per sobre de tothom. Els agents de l’autoritat tenen una presumpció de veracitat, que es pot destruir. Per això aquests agents han estat imputats”, assegura l’advocat, que troba que els agents no tenien “cap dret” a l’hora de requisar algunes de les gravacions enregistrades pels veïns. A més, afegeix que “qualsevol persona que pensi que s’està cometent un delicte té l’obligació de comunicar-ho a l’autoritat competent”.

De la mateixa manera, adverteix sobre alguns casos en què persones GLBT han fet servir la seva orientació sexual o identitat de gènere per justificar accions legals contra elles: “Si tens un bar i te’l tanquen és perquè molestes els veïns, perquè no compleixes amb la normativa o perquè hi ha tràfic de substàncies il·legals, no pas per homofòbia”, assegura, en referència a la batuda policial a diversos locals d’ambient la nit del darrer Dia de l’Orgull Gai, el passat 28 de juny, i que el mateix Ajuntament va reconèixer “desafortunada”. “Estem parlant d’una persona que surt al carrer en un estat agressiu, jo no puc saber si aquesta persona és homosexual o no, com a mínim no ho distingeixo”, afirma.

El lletrat, tot i considerar que aquests fets no són un motiu per aixecar el nivell d’alerta dins el col·lectiu GLBT, matisa: “que després els Mossos d’Esquadra hagin d’al·legar coses en la seva defensa que penso que estan fora de lloc, és possible, com per exemple argumentar que Benítez era un home molt musculós”. Pel que fa al comunicat polèmic del sindicat policial SPC, el jurista considera que el fet de ser portador dels anticossos del VIH no és “ni un atenuant ni un agreujant” i que “no procedeix en aquest cas”.

Al parer de Pérez Cerra, els protocols per al col·lectiu GLBT implantats els darrers anys en la majoria de cossos policials “hi ha una col·laboració especial en la prevenció de delictes per odi con-

tra l’ètnia i l’orientació sexual” i afegeix que “hi ha Mossos que tenen una especial sensibilitat cap a les persones GLBT i actuen de forma molt correcta i professional, per exemple en casos de *bullying* homòfob a l’entorn laboral, en tinc constància”. Aquesta consciència hi és, alhora que remarca que “no hem de confondre l’actuació d’unes persones que poden haver-se extralimitat amb unes conseqüències molt greus amb les directrius polítiques que imperen en els Mossos d’Esquadra i que han motivat fins i tot que s’obri una secció especial per tractar amb persones del col·lectiu GLBT per la seva especial vulnerabilitat”.

En aquest sentit, l’advocat afirma que ha pogut constatar diferents maneres d’actuar envers el col·lectiu GLBT per part de cada cos policial. En aquest sentit, qualifica la professionalitat de la Policia Nacional espanyola d’“impecable” i considera la dels Mossos d’Esquadra “suficient”, mentre que assegura, segons la seva experiència professional, la policia local és la “menys preparada”, ja que la seva preparació és “inexistent”.

¿És lícit o raonable pensar que darrere cada agressió cap a una persona GLBT s’hi amaga un cas d’homofòbia? Certament no, però fets com que les darreres batudes policials en locals d’ambient hagin coincidit amb el Dia de l’Orgull i el polèmic comunicat del SPC són factors que juguen en contra d’aquest punt de vista. Caldrà esperar fins que el judici conclougui i en coneguem la sentència per mirar de treure’n una mica més l’entrellat.

Las mejores saunas del ambiente
Sauna's with an open atmosphere

SAUNA CONDAL OPEN 24h. / 365 days	BARCELONA ESPOLSASACS 1	T. 93 317 68 17
SAUNA CORINTO OPEN 24h. festivos / Holidays	BARCELONA PELAI 62	T. 93 318 79 88
SAUNA CASANOVA OPEN 24h. / 365 days	BARCELONA CASANOVA 57	T. 93 323 78 60
SAUNA THERMAS OPEN 24h. / 365 days	BARCELONA DIPUTACIÓ 46	T. 93 325 93 46
SAUNA BARCELONA Cerrado por reformas / Closed	BARCELONA TUSSET 1	T. 93 200 77 16

 Y tranquilízate a gusto / Tan yourself at ease
 Realizado por profesionales diplomados / Done by qualified professionals
 Grupo Pases en Facebook

WWW.PASES.COM

PRIMER, ELS FONAMENTS

Poc després d'encetar el seu papat després de la renúncia de Benet XVI, el Papa Francesc I va començar a marcar diferències respecte el seu antecessor renunciant a viure envoltat dels luxes que fins aleshores havien acompanyat la màxima autoritat de l'Església Catòlica, el representant de Déu a la Terra. Una decisió totalment inaudita fins aleshores. La mateixa tònica va seguir amb els seus viatges arreu del món i les vacances estiuenques.

Tanmateix, el canvi de perspectiva respecte Benet XVI pel que fa a l'homosexualitat va quedar palès en un vol de tornada a Roma des de Rio de Janeiro, en què el pontífex argentí va qüestionar davant els periodistes que l'acompanyaven la seva autoritat a l'hora de jutjar els gais. "Si un gai té bona voluntat i busca Déu, qui sóc jo per jutjar-lo?", va dir. Una nova mentalitat, si es pot dir així, que es va veure confirmada fa poc més de dos mesos, quan es va fer públic que el Vaticà, amb motiu de la preparació de la III Assemblea General Extraordinària del Sínode de Bisbes que ha de tenir lloc a l'octubre, havia enviat un qüestionari a les Conferències Episcopals on s'hi preguntava, entre d'altres temàtiques, sobre l'homosexualitat.

Quina és l'actitud de les Esglésies locals cap a l'Estat com a promotor d'unions civils entre persones del mateix sexe i davant les persones que les protagonitzen? Quina aten-

ció pastoral es pot donar als que han triat viure sota aquest tipus d'unions? Aquestes són les preguntes que el Papa Francesc I planteja als bisbes. En una entrevista, el Papa va manifestar la necessitat de l'Església, al seu parer, d'acostar-se "als que que n'han marxat, als diferents". Davant la inicial estupefacció per les seves paraules i la posterior confirmació d'un aparent canvi de rumb, són molts els qui desconfien d'aquesta opinió dels homosexuals aparentment més benèvola per part del pontífex, i addueixen precisament a aquesta necessitat de l'Església Catòlica d'intentar "recuperar" els fidels que ha perdut com a vertader instigador d'aquest punt d'inflexió per part de la cúria.

Resulta interessant conèixer l'opinió de l'Associació de Cristians Gais i Lesbianes de Catalunya (ACGIL) que, tot i felicitar-se per aquest document, troba que hauria d'adreçar-se directament als GLBT, és a dir, a les persones a què hi fa referència, no pas a les Conferències Episcopals. De la mateixa manera, també lamenten que la visió de la família i el matrimoni segueixi fonamentada exclusivament en la genitalitat i la diferenciació sexual, sense tenir en compte la diversitat afectivasexual i de gènere, que consideren fruit d'una visió reduccionista d'aquesta i que difícilment podran portar cap a conclusions imparcials i encertades. Celebren el document i troben que ja era hora, no sense deixar de picar el crostó al pontífex.

És a dir, tenim un canvi de tendència però fonamentat en els mateixos pilars de sempre. Seria agosarat esperar que una transformació tan radical es produís en un període de temps relativament curt en una institució que acumula més de dos-mil anys d'Història GBLTfòbica, però són precisament aquests mateixos fonaments els que fan desconfiar d'aquesta aparent obertura de mires: una nova consciència s'ha de començar des de baix, des de la base, des d'allò més intrínsec. Alguna cosa com: *En el fons, sabem que devem haver fet alguna cosa malament per la qual molta gent s'ha allunyat de nosaltres. En som conscients i per això creiem que hi hem de posar remei, però alhora volem construir aquest canvi damunt les engrunes de l'Església de sempre que, per molt que vulguem amagar, romanen allà, amb cap ganes de ser oblidades i que poden fer ensorrar el nou edifici que volem aixecar abans que l'acabem.*

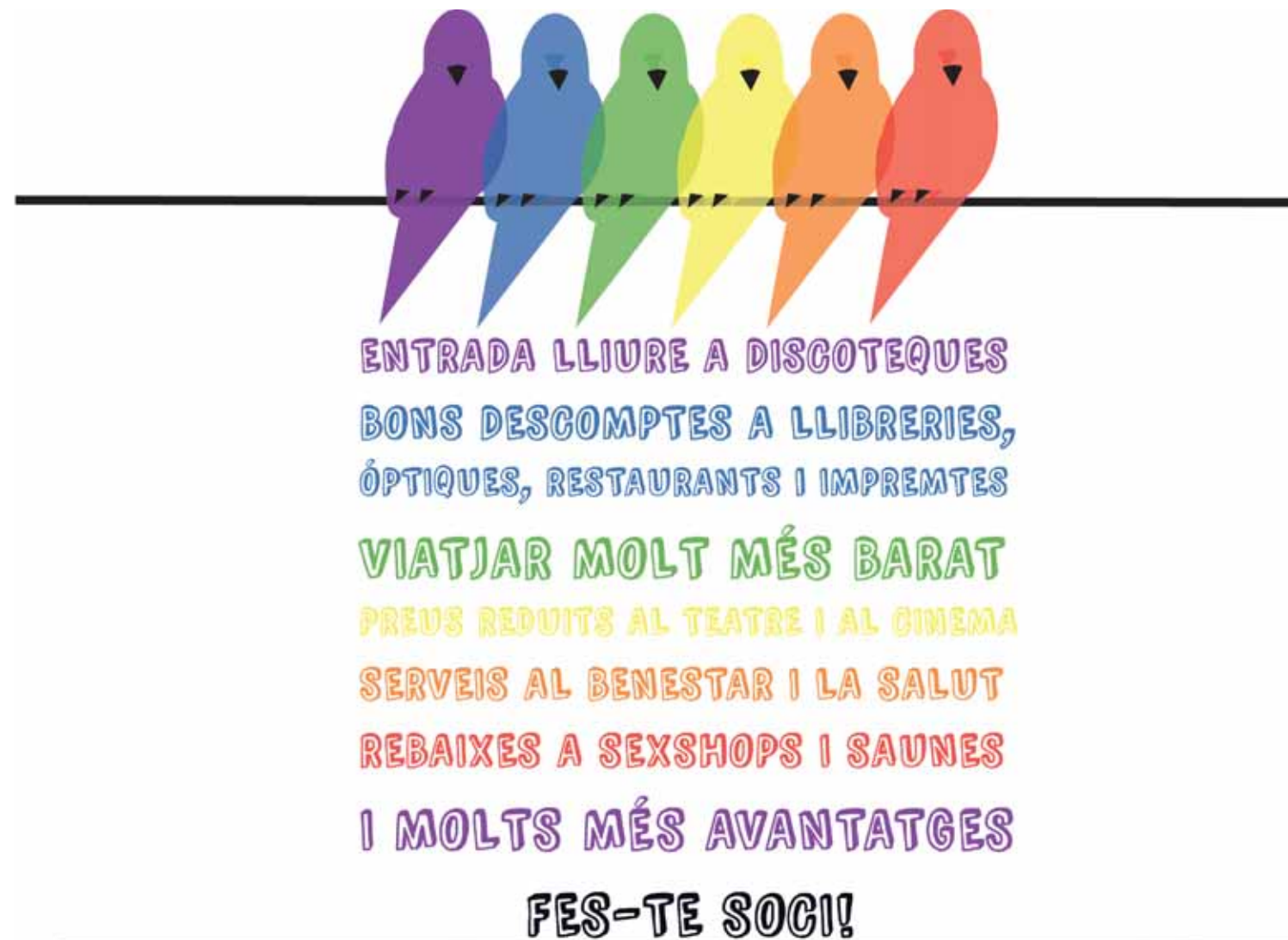
Certament, aquest qüestionari és un bon pas endavant, motivat potser per la doctrina d'algunes Esglésies protestants que ja beneeixen els matrimonis entre persones del mateix sexe, però no podem començar la casa per la teulada sense revisar-ne abans els fonaments, que cada cop trontollen més.

Del 10 al 20 de juliol, Marsella va acollir l'Europride 2013. La marxa pels drets LGBT va ser el punt culminant d'una sèrie d'activitats festives i reivindicatives, tot celebrant l'aprovació recent de la llei francesa pel matrimoni entre persones del mateix sexe. També va destacar-hi el debat sobre religions i LGBT, on es van mostrar exemples de benediccions de parelles a les Esglésies a Europa tot aprofundint les causes de l'homofobia. Després d'anys d'incerteses i lluites, a Montpeller s'havia celebrat el primer matrimoni gai sota fortes mesures de seguretat. Però a França les accions intolerants i violentes per grups anticasaments gais, com l'inquietant grup Hommen, mostren que el viatge cap a la igualtat encara continua.

A large crowd of people is gathered on a beach for a Pride event. In the center, a large rainbow flag is being held up, along with a French flag. A banner in the background partially reads "LE NE... R MA...". The background shows a harbor filled with many sailboats and a city skyline under a clear sky.

Aprovació de la llei i celebració del primer matrimoni gai a Montpeller, símbols esperançadors

La llei que autoritza el matrimoni entre persones del mateix sexe a França va ser aprovada pel Parlament el 23 d'abril. Un recurs

Subscriu-te a la revista *Lambda* / Fes-te soci del Casal Lambda
SÍ, VULL ASSOCIAR-M'HI

[illegible]

Europride 2013 a Marsella

Marsella, a la Provença—, on Vincent Autin i Bruno Boileau van contraure matrimoni al consistori el 29 de maig de 2013. Uns 200 agents de seguretat vetllaven per evitar atacs del poderós front antimatrimoni gai, que feia mesos que incendiava el debat sobre igualtat de drets. Després de les protestes, França va donar el “oui” gai. Es va convertir en el 14è país del món a legalitzar el matrimoni entre persones del mateix sexe, després del calvari en què es va convertir la tramitació parlamentària. Per arribar aquí la societat francesa havia vençut diversos obstacles, com la manifestació —de 150.000 persones segons la policia i un milió segons els organitzadors—, el 26 de maig, en contra de l’aprovació, i que va derivar en actes vandàlics i un centenar de manifestants van ser detinguts.

Una Marsellesa especial: la marxa massiva LGBT celebra la igualtat

L’Europride és el major esdeveniment internacional LGBT que es celebra a Europa. El 2013 ha estat el torn de Marsella, ciutat mediterrània de més de 2600 anys d’història i declarada també Capital Europea de la Cultura per la Unió Europea. Durant deu dies, un dens programa activista, cultural, artístic i festiu es va organitzar en llocs emblemàtics de la ciutat, especialment a la Friche de la Belle de Mai, seu de l’Europride. El punt culminant de l’esdeveniment va ser el 20 de juliol, quan va tenir lloc una marxa marsellesa massiva i molt especial pels principals carrers de la ciutat. Sota un sol de justícia, un diluvi festiu de participants mostrant alegria, serenitat i fermesa van recórrer els sis (!) kilòmetres de desfilada durant quatre (!) hores entre el *Vieux*

Port, recentment renovat i les platges, travessant tota la ciutat a través de l’entranyable *Canebiere*, la llarga *Rue du Paradis* fins al litoral marítim. La multitudinària i multicolor manifestació va aplegar desenes de milers de persones (130.000 persones segons els organitzadors i només 7.500 segons les forces de l’ordre) per reclamar, més enllà del matrimoni per a tothom, una igualtat real a tota la societat francesa. Es van denunciar les discriminacions existents i l’homofòbia latent al 14è país amb llei de matrimoni per parelles del mateix sexe.

Religions i LGBT: avenç en les benediccions de parelles dins les Esglésies

D’entre les moltes activitats de l’Europride, el 18 juliol, David & Jonathan (moviment homosexual cristià francès) va organitzar una taula rodona amb el títol: *Gai i cristià, és possible?* Hi van participar la Marina Zuccon, representant del Carrefour de Chrétiens Inclusifs (CCI), que inclou totes les denominacions cristianes que volen promoure una església inclusiva; Lukasz Kowalik, de l’associació polonesa cristiana ecumènica de gais anomenada *Wiara i Tecza* i l’Enric Vilà, representant del grup de treball del Consell Mundial d’Esglésies del Fòrum Europeu de Grups cristians LGBT i membre de l’Associació Cristiana de Gais i Lesbianes de Catalunya (ACGIL). La Marina va presentar-hi el primer llibre aparegut a França sobre benediccions a l’Església protestant, *Béneir a l’Església les parelles del mateix sexe: treballs, conferències i debats* (1); en Lukasz va testimoniar el contrallum de la situació a l’Europa de l’Est, plena d’homofòbia provenint sobretot de l’Església ortodoxa;

l’Enric va fer una avaluació dels vuit anys d’aprovació del matrimoni LGBT a Catalunya, i de tota l’experiència de benediccions de parelles gais a diferents esglésies catòliques i protestants del país. D’altra banda, el 19 de juliol va tenir lloc una celebració interreligiosa amb Homosexuals Musulmans HM2F a l’Església anglicana, en ple centre de Marsella i amb la implicació de les tres confessions cristianes: la protestant, la catòlica i l’anglicana presents a l’Europride. Aquell mateix dia, el Fòrum Europeu dels Grups Cristians LGTB havia tingut l’oportunitat d’organitzar un taller sobre les accions específiques i l’estratègia a seguir dins l’Església catòlica entre di-

ferents grups europeus davant la nova situació amb el nou bisbe de Roma, Francesc.

El moviment anticasaments gais a França en estat actiu

L’Eurobaròmetre darrer sobre discriminació a la UE de 2012 (2) ja mostra que a França el 61% de la població pensa que la discriminació per l’orientació sexual està estesa, mentre que la mitjana europea és del 46% i a l’estat espanyol és del 44%. Les causes de l’homofòbia a França, complexes, podrien resumir-se en les següents: la societat francesa és profundament conservadora; les diferents Esglésies s’hi han oposat amb força; la dreta i l’extrema-dreta han aprofitat el debat social per tornar-lo contra el president Hollande. Ens trobem davant una societat ressentida, reclusa, empobrida i cada vegada més irracional, amb por i homòfoba. Això al país amb més tradició en la defensa de les llibertats (!). Darrerament el grup “Hommen” representa l’activisme contra el matrimoni gai a França, amb el tors nu i la cara oculta. Els seus activistes, que mai revelen el seu nom, organitzen actes de protesta amb un marcat caire mediàtic i només es deixen fotografiar portant l’antifaç blanc amb què se’ls identifica. Es tracta d’una màscara de Pedrolina, el personatge trist de la Commedia dell’Arte al que li brolla una llàgrima, amb la qual pretenen encarnar “la majoria del poble silenciós que surt de l’ombra i plora de còlera”, expliquen des de l’organització, que presumeix de comptar a les seves files amb més de 2.000 voluntaris actius. L’aprovació del matrimoni, doncs, ha arribat a bon port, tanmateix el viatge continua.

Documentació:

- (1) *Béneir en Église des couples de même sexe: travaux, conférences et débats*, Groupe protestant de réflexion théologique sur les bénédictions pour les couples de même sexe, Méridien: Copymédia, Octubre 2012.
- 2) *Eurobaromètre Spécial 393: Discrimination dans l’UE en 2012*, Commission européenne, gener 2013 a http://ec.europa.eu/public_opinion
- <http://www.acgil.org/>
- <http://www.davidetjonathan.com/>
- <http://www.europride2013.com/>
- <http://www.euroforumlgbtchristians.eu/>
- <http://www.ilga-europe.org/>
- <http://www.homosexuels-musulmans.org/>
- <http://carrefour-chretiens-inclusifs.blogspot.com>

SUSANNA HERNÁNDEZ:

“ÉS NATURAL
BUSCAR
REFERENTS
LITERARIS QUE
REFLECTEIXIN
LA REALITAT
LÈSBICA”

*Entrevistem a
Susanna Hernández,
escriptora que ha
triomfat amb la
novel·la negra, amb
dos títols que tenen
per protagonista una
inspectora lesbiana.
De la seva mà
anirem descobrint el
gènere i, també, ben
aviat, la tindrem al
Casal introduint-nos
en l'escriptura.*

Com a escriptora, t’has destapat com una gran novel·lista del gènere negre

Sempre m’ha agradat la novel·la negra. A casa tots hem estat grans afeccionats al gènere, els meus pares, els meus germans. Era una qüestió de temps que m’animés a endinsar-me en el món negre i ho vaig fer el 2010 amb *Curvas peligrosas*, primera novel·la de la sèrie protagonitzada per la subinspectora Santana, tot i que anteriorment *La puta que leía a Jack Kerouack*, sense ser clàssicament negre, ja té alguns elements força “foscos”. Em sento còmode dins del gènere i tinc ganes de continuar-hi.

D’on et ve la inspiració per a escriure un gènere on la violència i la maldat són tan centrals?

Només cal mirar al voltant, llegir el diari. La maldat i la violència formen part de l’ésser humà. La novel·la negra es nodreix de la vida diària i permet explorar el costat més fosc, els instints més primaris: la venjança, l’odi, les situacions límit, i això em sembla molt interessant. De totes maneres, a les meves novel·les, tot i que les històries són dures sempre hi ha tocs d’humor, un lloc reservat per a l’amor, l’amistat i les relacions en general. No crec que calgui escriure històries depriments per mostrar la crueltat.

La teva protagonista és lesbiana, és un alter ego o és una forma de militància per fer visible el col·lectiu? En aquest sentit, les teves novel·les són “compromeses”?

No, no és un alter ego. Som força diferents. Rebeca Santana és molt més brillant que jo i lliga més, però jo vesteixo millor i no tinc un passat traumàtic, afortunadament. Tampoc no he volgut fer a Santana com a bandera de res, simplement em venia de gust escriure sobre una policia lesbiana. *A Curvas peligrosas* es tracta més el tema de l’homofòbia, ja que és quan la protagonista s’incorpora al cos i se li plantegen una sèrie de conflictes. En aquest sentit, potser la primera és més reivindicativa i la segona, *Contra las cuerdas*, se centra més en la vida íntima i personal de Santana. Si les meves novel·les serveixen per fer visible o normalitzar, doncs genial, jo encantada. Crec que la millor visibilitat és tractar el lesbianisme amb naturalitat, que les novel·les es vinguin a qualsevol llibreria, que les llegeixin persones de totes les orientacions sexuals. Santana és un personatge complex, amb molts matisos i estic francament contenta amb l’acollida que està tenint. Fets com que fos escollida millor personatge femení de l’any 2012 als Premis LeeMisterio, que són per votació popular dels amants del gènere negre, és la millor recompensa i una mostra de normalitat.

“ El taller de literatura del Casal no és una escola, és un lloc on es ve a escriure i a passar-ho bé sense pressions”

Ets a punt de començar un taller d’escriptura creativa al Casal, quin és l’objectiu? A qui està dirigit?

Imparteixo tallers des de fa tres anys, i la veritat és que l’experiència és boníssima. M’ho passo molt bé, aprenc contínuament i conec gent meravellosa. L’objectiu del taller, bàsicament, és treure el millor de cada alumne, donar eines a les persones que els agrada escriure però que potser no troben la manera de traslladar al paper les idees que tenen, com enfocar-les, o els qui tenen certa experiència però volen polir detalls o que simplement els manca confiança. Està dirigit a tothom. No cal tenir cap nivell previ ni requisit especial. Al llarg de les deu sessions intento sobre tot transmetre elements bàsics de l’escriptura com el ritme, la creació de personatges, els diàlegs, la tensió narrativa etc. Conceptes clau que normalment qui escriu per afició no coneix. Sempre des de la interacció i la participació dels alumnes, que escriguin, que practiquin i que comparteixin entre ells. Procuro crear un clima agradable i relaxat. No és una escola, és un lloc on es ve a escriure i a passar-ho bé sense pressions. El taller comença el 6 de febrer i acaba el 10 d’abril.

Creus que hi ha una literatura lesbiana o una literatura de i per a lesbianes?

Més aviat la segona opció. És natural buscar referents literaris, o cinematogràfics, que reflecteixin la realitat lèsbica i per tant té sentit una literatura que tracti el tema lèsbic i és molt sa que sigui així. La qüestió és si amb això n’hi ha prou. Potser cal alguna cosa més que el vell esquema noia busca noia, parlar de la vida lèsbica des d’altres perspectives, trobar personatges lèsbics diversos en diferents tipus de novel·les. No totes les lesbianes són igual, ni tenen els mateixos gustos ni la mateixa sensibilitat literària.

Has tingut un accident?

Has perdut la parella?

Et fa por fer-te gran?

Tens problemes de mobilitat?

T'ajudem a trobar recursos socials?

Et sents sol?

Suport Lambda vol oferir-te un cop de mà per respondre aquestes i altres qüestions, moments en què ens cal poder parlar amb algú que ens escolti, pugui orientar i donar informació o facilitar aquell contacte amb voluntaris i professionals o recursos assistencials... per tal d'ajudar-nos en situacions en què ens veiem limitats en la nostra autonomia personal sense haver de renunciar a la nostra orientació sexual. Suport lambda és un servei que neix del projecte Aenees, impulsat pel Casal Lambda, per tal d'atendre gais i lesbianes que es troben en situacions de dependència funcional, persones grans i de totes les edats.

Suport Lambda t'oferim...

Accions personals

Quan necessites

disposem de

Accions de grup

compartir, explicar, fer propostes per als drets de gais i lesbianes, solidàries,...

xerrades, sortides, trobades setmanals, grups de treball, grups d'ajuda accions mútues, un espai web.

Suport Lambda

un cop de mà

Cada dilluns a partir de les 6 de la tarda, una atenció personalitzada i confidencial

Casal Lambda
Carrer Verdaguier i Callís, 10
Telèfon 933 185 550

També pots contactar-nos per correu electrònic a: suport@lambdaweb.org

 casal lambda

AMPGIL
Associació de pares i mares de gais i lesbianes
Verdaguer i Callís, 10 - 08003 - Barcelona

què fem?

acollim, escoltem

compartim...

ajudem a no silenciar els sentiments

Barcelona
dimecres, de 18 a 20h
Verdaguer i Callís, 10
Tel.: 93 319 55 50 - 656 433 624

Vilanova i la Geltrú
dilluns, de 18 a 21h
Turbina, 19
Centre Cívic la Collada
Tel.: 678 042 481

Vilafranca del Penedès
de dilluns a dimecres, de 22 a 23h
Tel.: 93 890 38 53

Girona
dilluns, de 21 a 22h
Tel.: 626 823 298

València
dilluns i dimecres, de 15 a 17h
Tel.: 619 289 180

Saragossa
dilluns, de 16 a 18h
tel.: 976 552 710
dimarts, de 18 a 20h
tel.: 976 073 809
dimecres, de 17 a 18h
tel.: 976 597 849 - 653 501 054
dijous, de 15 a 17h
tel.: 976 359 510

Madrid
el 1r i el 3r dilluns de cada mes de 18.30 a 19.30h
Tel.: 91 446 63 94

Logronyo
el 1r i el 3r dijous de cada mes de 20 a 21h
Tel.: 941 204 370

AMPGIL

DELEGACIONS

28

29

BLAI BONET vs. JAMES PURDY

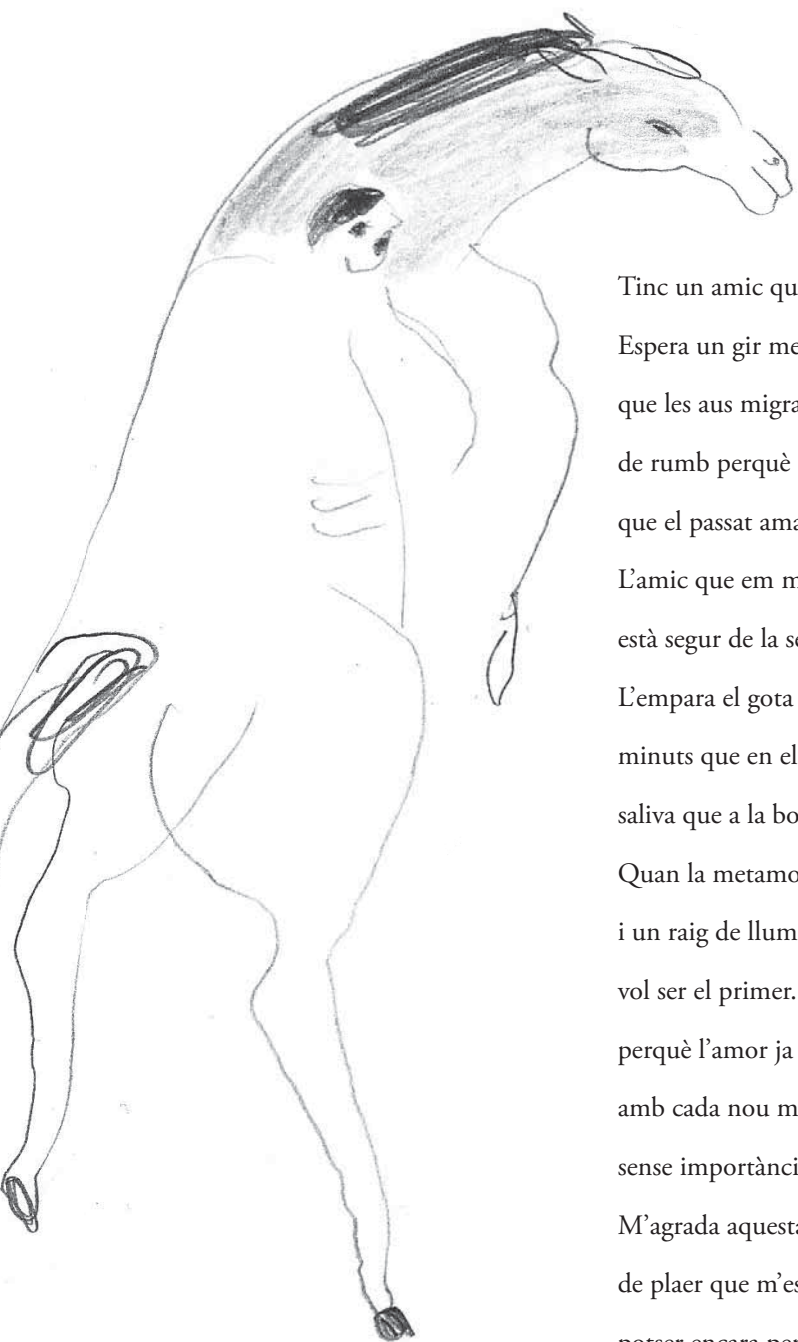
A Nord-Amèrica ha una misteriosa Societat James Purdy que vetlla pel patrimoni literari de l'autor de *Narrow rooms*, traduït en català per *Cambres estretes* i en castellà per *Habitaciones exiguas*. A Mallorca n'hi ha una altra que ho fa des de la Casa Museu Blai Bonet, a Santanyí. No són pas dos fars, però sí dues llànties modestes que il·luminen la vàlua pòstuma d'un parell d'escriptors que sempre han navegat entre el reconeixement d'uns pocs, la crítica d'altres i la desídia de la gran majoria, James Purdy (1914-2009) i Blai Bonet (1926-1997). Tots dos, poetes que novel·len; tots dos creadors de mons inquietants i violents; tots dos illots salvatges dins les seves literatures.

Blai Bonet va publicar el 1958 la seva primera novel·la *El mar*, sortosament reviscolada sobretot gràcies a l'adaptació cinematogràfica que en féu Agustí Villaronga el 2000. Potser més que l'argument –les vivències d'un grup d'adolescents dins un sanatori de tuberculosos–, potser més que les temàtiques que es congelen en enumerar-les –la por, el sexe, la mort, els miralls, l'adolescència, la malaltia, la sang, la guerra–, el que té de portentós *El mar* és el seu lirisme narratiu, la densitat metafòrica, la capacitat evocativa. Dins les cambres estretes, Purdy retrata de manera similar els seus adolescents que entenen l'amor com a domini sobre l'altre. Tots dos escriptors giren en l'esfera de Genet o Koltès (per cert, traduïts per Bonet), tots dos respiren aquelles atmosferes torbadores d'un *Querelle* en versió Fassbinder, on les escenes se succeeixen més per la fascinació que per la naturalitat. Hi ha una branca molt frondosa de la imaginació gai que clava les seves arrels en el simbolisme i deriva cap a aquestes flors del mal lunars i enfebrades. La seva gran capacitat suggestiva i al·legòrica era inherent amb aquell amor que no gosava dir el seu nom però sí insinuar-lo.

En el seu temps, Purdy va merèixer els elogis de Dorothy Parker, Gore Vidal, Tennessee Williams i Paul Bowles, entre molts d'altres. Tanmateix, i potser entelat per la traducció castellana, a l'estil de *Narrow rooms* (1977) li costa travessar el nou mil·lenni, mentre la prosa de *El mar* manté tota la seva límpida elegància i capacitat de suggestió. Poc a poc, i lluny ambdós de polèmiques de circumstàncies, Purdy es va tornant “d'època” tant com Bonet esdevé intemporal.

Val a dir que Blai Bonet ja s'havia triat la seva ploma veïna, i no era James Purdy sinó Pier Paolo Pasolini, el seu mite, el seu germà, la seva afinitat electiva, al qual va dedicar el dietari *Pere Pau*. Amb tot, l'un creixent a l'Ohio més rural i l'altre a Santanyí; tots dos llegint la Bíblia fins a fer-ne una influència decisiva en el seu discurs, sempre amb un punt místic –Purdy entenia *Narrow rooms* com a “llibre religiós”–; tots dos amb deixos autobiogràfics que s'entreueuen en alguns personatges; amb la culpa dins els homes i la crueltat del món campant per les seves pàgines, encara Purdy i Bonet mantenen més d'una connexió.

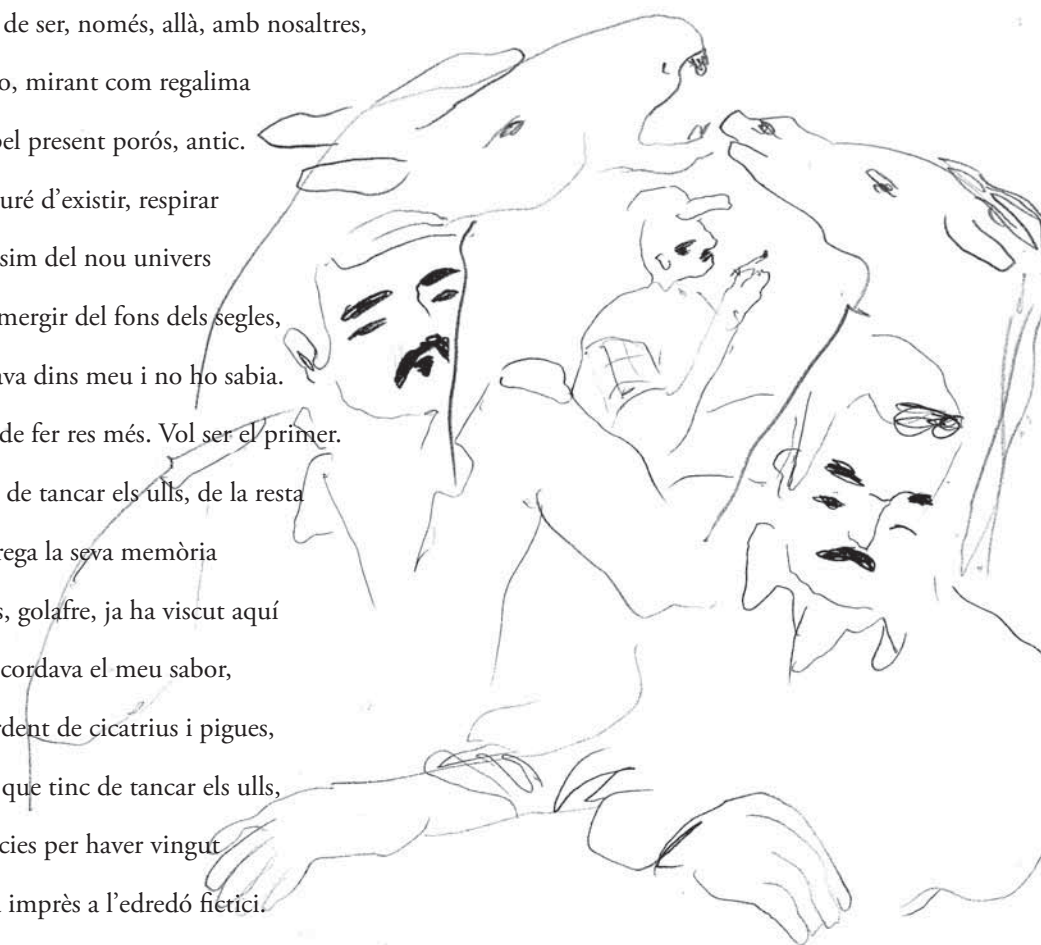

Tinc un amic que em mira amb ulls de Darwin.
Espera un gir mental en el meu cor,
que les aus migratòries canviïn
de rumb perquè intueixen un món nou
que el passat amagava amb gelosia.
L'amic que em mira amb ulls huracanats
està segur de la seva requesta.
L'empara el gota a gota del desig,
minuts que en el record es tornen segles,
saliva que a la boca es fa rellotge.
Quan la metamorfosi sigui un cant
i un raig de llum em mudi de vorera,
vol ser el primer. Se'm follarà amb amor
perquè l'amor ja hi és, em diu, callat,
amb cada nou missatge aparentment
sense importància. I, a mi, m'agrada.
M'agrada aquesta reserva infinita
de plaer que m'espera en un armari
potser encara per fer, o desmuntat
en un prestatge d'un gran magatzem
(passadís número sis, lleixa nou)
en un polígon a punt d'existir

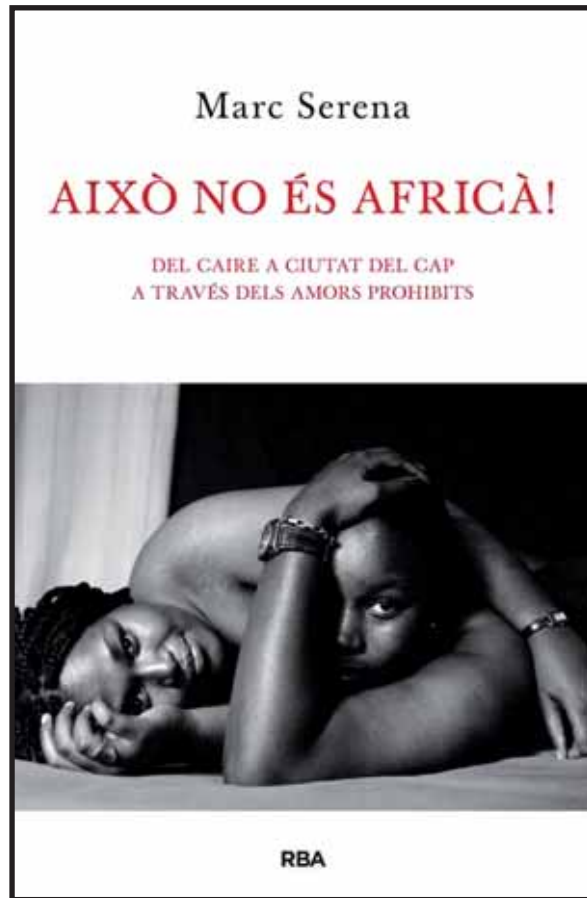

DARWIN

en un imaginari pla urbanístic
que la tardor ejacula sobre meu.
M'agrada ser un estel al firmament,
una promesa de molsa als sembrats,
un caramel secret per a nens grans.
M'agrada ser un gelat de gust etern
per a l'estiu de la seva mirada.
Vol ser el primer. S'afillarà els meus nens,
cuinarà per a tots, inclosa ella,
a qui s'estima com ara jo a ell,
sense desig, s'entén, sense lascívia.
De moment diu que no hauré de fer res,
que hauré de ser, només, allà, amb nosaltres,
amb ell i jo, mirant com regalima
el somni pel present porós, antic.
Només hauré d'existir, respirar
l'aire netíssim del nou univers
acabat d'emergir del fons dels segles,
que habitava dins meu i no ho sabia.
No hauré de fer res més. Vol ser el primer.
Només he de tancar els ulls, de la resta
se n'encarrega la seva memòria
que abans, golafre, ja ha viscut aquí
però no recordava el meu sabor,
el mapa ardent de cicatrius i pigues,
la manera que tinc de tancar els ulls,
aquest gràcies per haver vingut
que queda imprès a l'edredó fètic.

NOVETATS LITERÀRIES

AIXÒ NO ÉS AFRICÀ

Marc Serena

La Magrana, 2013

Àfrica deu ser, segurament, el continent on es reprimeix més l'homosexualitat i on es perpetren més abusos, sovint sota l'empata legal, contra els amors que no són entre un home i una dona. El periodista Marc Serena va viatjar des del Caire fins a Ciutat del Cap durant set mesos del 2011 i 2012 per entrevistar-se amb diverses persones que han viscut en la pròpia pell aquesta situació i han gosat enfrontar-s'hi. Des d'una cuinera a un imam, des d'un informàtic a una mare de família, són retrats valents, de com quinze gais, lesbianes, bisexuals, trans i intersexuals es rebel·len contra aquest estat de coses. Són els oblidats dels oblidats -fins i tot per les oenagés-, desamparats entre desamparats, i tanmateix, contra el sistema legal, contra les seves famílies, contra els mitjans de comunicació, la seva lluita valerosa no té aturador.

El de Marc Serena és periodisme compromès, que s'ha hagut de moure amb cautela per països on tan sols informar de l'homosexualitat ja és delictu, perquè es considera que és una perversió importada dels països occidentals, legitimant la violència d'estat. Però no tot són històries d'amenaces, agressions i extorsions: també n'hi ha de llibertat, com les bodes simbòliques entre homes a Costa d'Ivori o la poligàmia femenina. Un cantant argelí que canta l'amor homoseuxal amb la música rai, el primer imam que va sortir de l'armari a Sud-Àfrica, una lesbiana casada amb un gai a Ghana que han tingut un fill també gai: Àfrica és també testimoni de la diversitat.

SEGONA PELL

Flavia Company - Proa, 2013

La passió, des de dins: un monòleg d'una dona sotmesa al desamor, a una història d'amor per una altra dona, llescada amb bisturí a la seva psicoanalista sense estalviar dolors, blaus ni mossecs. Després de les traduccions al francès, al portugués i l'holandès, finalment arriba la traducció al català de *Dame placer* (1999), editada originalment a Argentina i versionada ara per la mateixa autora, bilingüe, Flavia Company.

UNA NOIA DIFERENT

Ann Bannon - Labutxaca, 2013

S'han començat a traduir al català i al castellà les novel·les pioneres de la narrativa lèsbica d'Ann Bannon, la saga de les sis *The Beebo Brinker Chronicles* (1957-1962). Han començat per *Una noia diferent* i *Sóc una dona*, la primera i segona de la sèrie, respectivament, i a més respectant a la portada l'estètica *pulp* dels anys cinquanta i seixanta. La visió positiva de l'homosexualitat, la pedagogia de l'autoacceptació i dur una vida lèsbica madura i conseqüent que apareixen en aquestes novel·les eren llavors molt infreqüents i van enlluernar i guiar milions de dones americanes.

A DALT TOT ESTÀ TRANQUIL

Gerbrand Bakker - Rayo Verde, 2012

A més de diversos premis internacionals, aquesta novel·la va guanyar aquí el premi Llibreter 2012, un dels més prestigiosos del país. Certament, a dalt tot està tranquil, pensa un granger holandès que ha cuidar el seu pare moribund. Als seus cinquanta-cinc anys hi ha odi i aïllament, però també la certesa que la seva vida encara pot canviar. L'editorial Rayo Verde té el bon costum d'editar els seus autors en traduccions catalana i castellana, com ha tornat a fer recentment amb la novel·la negra i gai *El llenyataire*, del Mikal Witkowski o *Deu oques blanques*, del mateix Bakker.

LLIBRERIA - CAFÈ

ANTINOVS

Especialitzada
en temàtica LGBT

- Català
- Castellà
- Anglès
- Francès

Llibres, Còmics, Revistes, Dvd's, Fotografies, Complements, Regals...

C/ Josep Anselm Clavé 6, 08002 Barcelona - 93 301 90 70

www.antinouslibros.com • www.libreriaantinous.blogspot.com • libreriaantinous@yahoo.es • libreriaantinous@hotmail.com

Còmplices

Llibreria gai i lesbiana
Llibres, revistes i dvd's
en castellà, català i d'importació

C/Cervantes, 2
08002 BARCELONA
Telf: 93 - 412.72.83
www.libreriacomplices.com
complices@libreriacomplices.com

LA POSADA EN ESCENA INTERROGA

Hi ha públic que vol un espectacle per desconnectar, n'hi ha que vol un espectacle per riure, n'hi ha que prefereix els musicals i n'hi ha qui vol establir un diàleg entre la posada en escena i ell mateix. Per a aquest darrer públic, les obres no són per passar l'estona sinó que són per continuar-les, un cop acabades, reflexionant sobre el que han dit, el que volien dir, com ho han dit i què és el que no han dit. El teatre que presentem possibilita aquesta reflexió durant l'obra i després de l'obra. Una reflexió que, a més de fer viu un text escrit, fa que qui hi assisteix tingui punts de reflexió que el toquen personalment. El teatre genera interrogants que ens fan humans perquè dubito ergo sum.

TNC

Terra de ningú, de Harold Pinter. Direcció Xavier Albertí. Sala petita del TNC. Del 17 al 24 de novembre de 2013

L'ambigüitat és present en tota la representació, perquè també ho és al text, però no deixa de ser curiós el grup de quatre homes que conviuen en un espai que no acabem de saber quin és, però que han tingut una trobada en el carrer, en concret en un parc. Una obra que obre diferents vies per a qui la veu, amb un gran treball d'actors. Serà el parc el lloc on es coneixen aquests homes que giren al voltant del que sembla l'amfitrió? Quin tipus de coneixença es fa en el parc que duu a una casa compartida?

Teatre Lliure

Un trozo invisible de este mundo, de Juan Diego Botto. Direcció Sergio Peris-Mencheta. Sala Fabià Puigserver del Teatre Lliure Montjuïc. Del 12 al 29 de setembre de 2013

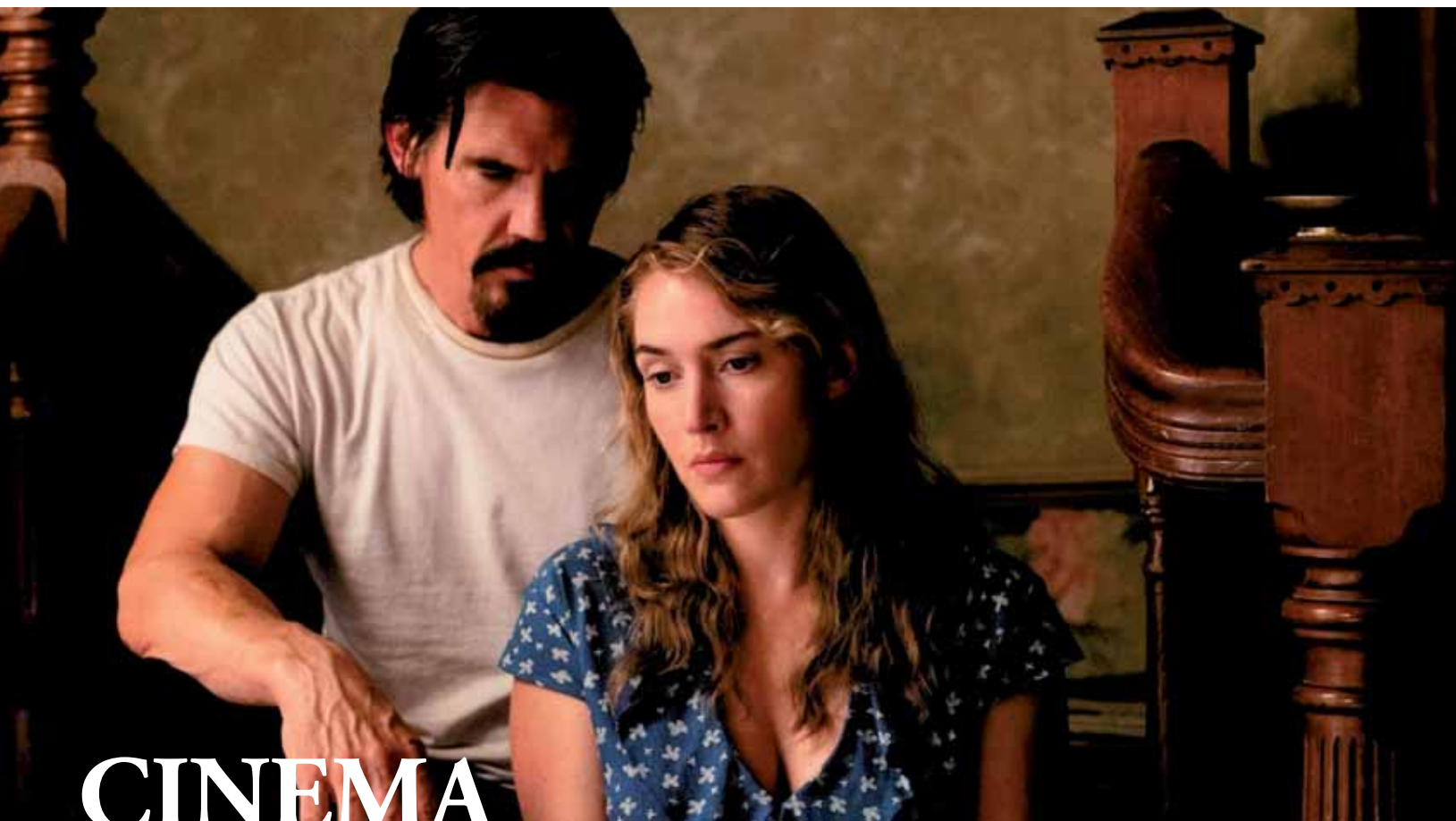
Els prejudicis socials només els detecta cada persona que se separa d'ells i el teatre és un bon mirall per enfrontar-nos a aquests prejudicis. Amb humor sarcàstic però alhora amb una reflexió que toca allò més fons de la consciència, Botto repassa la realitat social actual plena de prejudicis envers els altres i, alhora, presenta situacions d'aprofitament de l'altri (esclavitud?) en ple segle XXI. No es pot sortir indiferent d'aquesta obra.

À la ville de... Barcelona. Creació i direcció Joan Ollé. Sala Fabià Puigserver del Teatre Lliure Montjuïc. Del 10 d'octubre al 3 de novembre de 2013

Una presentació variada de la ciutat de Barcelona. Hi surt tot amb tocs d'humor i també amb reflexió sobre algunes realitats. Els actors i les actrius es van transformant a mida que passen els anys i la ciutat canvia i hi apareixen des de les barraques de Montjuïc fins a la classe benestant de la part alta de Barcelona i, com no, hi ha molt de color quan es presenta el Paral·lel amb les plomes a escena.

Els feréstecs de Carlo Goldoni. Direcció Lluís Pasqual. Sala Fabià Puigserver del Teatre Lliure Montjuïc. Del 10 d'abril al 19 de maig de 2013 (noves representacions del 7 de maig a l'1 de juny de 2014)

Avui es lluita per la no discriminació de les persones per raó de gènere, però si realment volem descobrir com s'ha avançat, cal fer una ullada a la història –i no gaire antiga sinó ben recent– que fa aquesta obra de Goldoni que, sense deixar de riure al llarg de tota la representació, permet veure com estava discriminada, menystinguda i, fins i tot, anorreada, la dona de principis i no tan principis de segle XX. Increïble posada en escena. Magnífica.

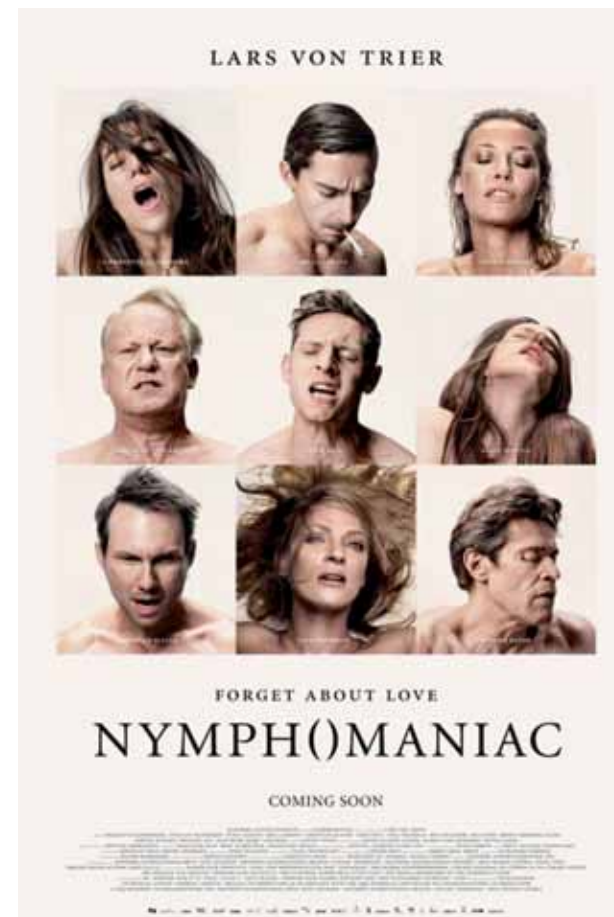

CINEMA SENSE CRISPETES

A pesar del fred, la crisi i la ressaca nadalenca, “Cinema sense crispetes” torna de nou amb unes quantes recomanacions cinematogràfiques. Tot i que últimament és difícil trobar “perles” d’aquelles que et fan sortir del cinema transformat, us puc assegurar que el darrer treball del realitzador Lars Von Trier, *Nymphomaniac*, tot i no ser una perla, et pot deixar trasbalsat i en alguns moments amb l’estómac regirat. El títol és explícit, però seria erroni pensar que resumeix la pel·lícula, perquè si et pensaves que sobre el sexe ja ho havies vist tot estàs equivocat. El senyor Lars va més enllà del sexe per convertir l’espectador en un *voyeur* de la vida d’una dona addicta al sexe. Pels detractors del director recomano aquest film, si més no pel magnífic treball interpretatiu dels actors i les actrius. I, per cert, si algú de

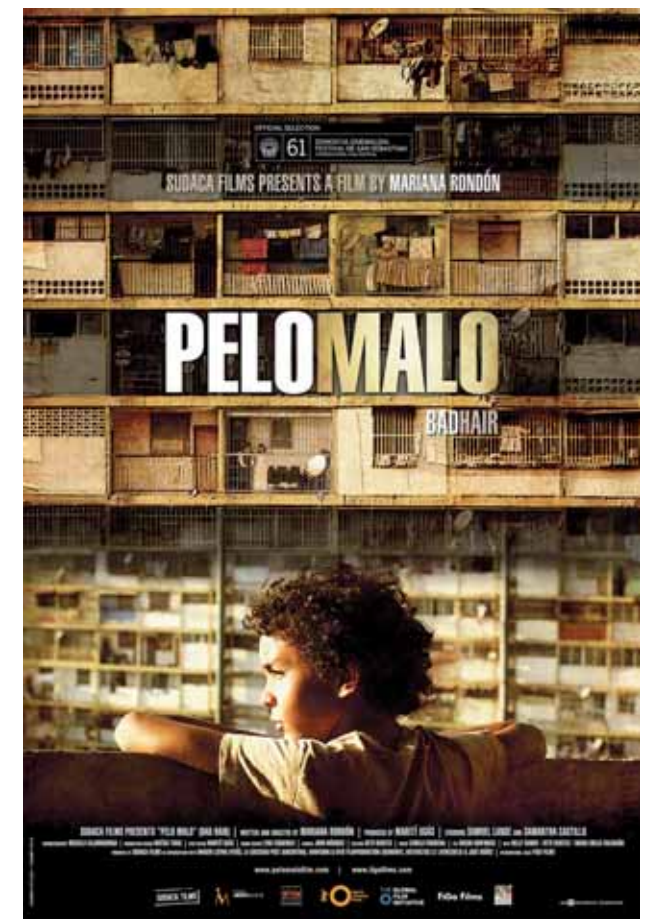
vosaltres encara estava enamorat del Billy Elliot (Jamie Bell) segurament en aquest nou paper us sorprendrà molt, o bé us hi acabareu d’enamorar per sempre més. *Nymphomaniac* arribarà a les sales de cinema en dues parts, ja que el film consta de vuit capítols i diverses hores de butaca. Un film molt polèmic que ha despertat diverses interpretacions sobre l’estat mental del cineasta. Potser estem davant d’un abans i un després en la història del cinema contemporani, però això ho deixo en les vostres mans i la vostra opinió. No us la perdeu!

Una vida en tres dies (o *Labor Day*, títol original) podria ser una bona candidata a “perla” de la temporada.

El director de *Juno* i *Up In The Air* torna amb una dramàtica, delicada i manipuladora història, aconseguint commoure tota l’audiència. Kate Winslet interpreta a la perfecció una mare soltera que viu amb el seu fill, atrapada en una societat conservadora i classista dels anys 80 als Estats Units. Igual que amb *Juno*, estem davant d’un producte pseudo-*indie* i al qual acaba veient-se-li el llautó, però tot i això us recomano veure’l, per qui vulgui emocionar-se i enfadar-se una miqueta amb l’ésser humà i la societat. Porteu mocadors!

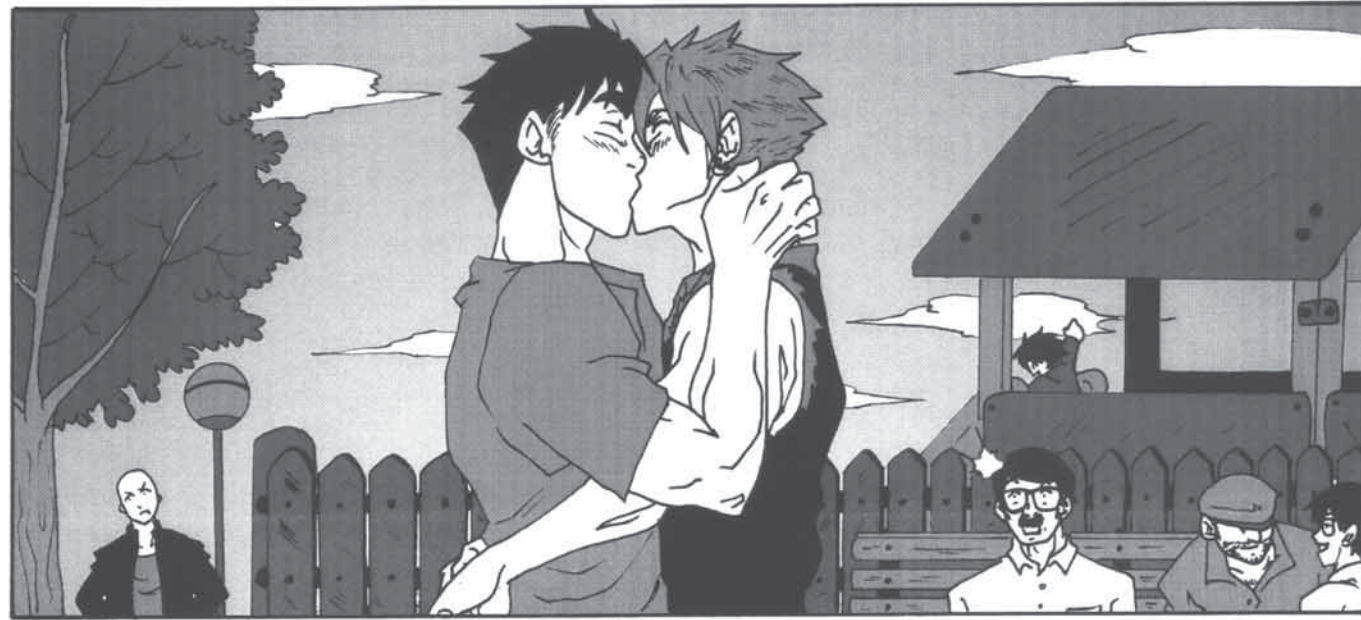
I, per últim, us recomano *Pelo Malo*, de la directora veneçolana Mariana Rondón, una dura, directa, sensible i bella crítica a la política, a la manca de valors i en general a la societat actual, a través dels ulls d’un nen que vol portar els cabells com el seu ídol musical. No us deixeu enganyar per aquest argument aparentment senzill; el desenllaç us mostrarà que realment val la pena anar al cine a gaudir d’aquesta pel·lícula, que ja

ha passat per uns quants festivals internacionals amb molt d’èxit.

Que sigueu molt feliços aquest nou any amb molt bon cine, sobretot si és de casa nostra!

ESCÁNDALO, ES UN ESCÁNDALO

GOSSA SANTA

Es va despertar. Eren els trets de la muntanya de l’Oliva. Havien acabat d’afusellar algú. Va agafar el seu llibre d’oracions i va pregar. Però li va ser del tot impossible continuar. Va deixar el Kempis damunt de la tauleta de nit. A través de la finestra oberta penetrava l’olor de la darrera pluja. Aquella nit havia plogut a bots i barrals després de completes. La pluja, la seva intensitat, l’havia ajudat a adormir-se. Sempre li passava el mateix des que era petita, no li feien por ni els trons ni els llampecs. Ara les pors no tenien res a veure amb la naturalesa i els seus fenòmens atmosfèrics.

Va agafar la gerra de terrissa i es va servir un got d’aigua. Tenia set. Va percebre la gelor humida a la seva gola. Volia aconseguir posar la seva ment en blanc. Va començar a respirar pausadament i es va asseure a l’única cadira que hi havia a la seva cel·la. Altre cop els trets de fusell multiplicats per l’eco li van fer anar el cor a cent per hora. Es va cobrir les orelles amb les mans. A l’entrecuix va notar la tebior de la sang, la lluna mai s’equivocava. Mentre ella menstruava algú acabava de morir més enllà del convent. Va pregar per aquella altra sang vessada i es va estrènyer el baix ventre amb ràbia; no obstant això, dels seus ulls no va lliscar cap llàgrima. Les llàgrimes havien desaparegut feia temps. Se n’havien anat amb aquella maleïda guerra.

“Les monges en els temps que corren no defalleixen ni ploren, actuen”, li havia sentit a dir a sor Encarnació de Sant Tomàs, la mare superiora, quan les va convocar a la sala capitular per fer-les saber que el convent del Portal dels Carros havia esdevingut presó de dones. “Hem estat triades per portar a terme una missió que ens honora, i la nostra obediència a la causa de la fe no ens ha de fer trontollar en cap moment. Ens hem de fer càrrec d’unes dones perilloses que van lluitar perquè el nostre sistema de valors s’acabés per sempre. Gràcies a Déu això no es va produir i ara aquestes roges hauran de pagar per les seves faltes. No hem de sentir cap mena de consideració especial envers elles. La pietat, germanes, no l’hem de sentir pels llops. Qui es va comportar com una fera ha de ser tractada com a tal. Han de ser jutjades a la terra, ja que Déu les deu haver jutjat de bell antuvi. Nosaltres només som unes serventes, i el nostre sacrifici ha de ser exemplar, ha de contribuir als dissenys inqüestionables de l’Altíssim.” Aquelles paraules van rebotar a les parets de la cel·la, eren

com una mena de pedres poderoses, com el lapil·li vomitat per un volcà superb i ominós. Ella només era una monja, una monja oblata, i havia d’obeir encara que el seu cor esdevingués una pedra tosca.

La pluja d’estiu va tornar inesperadament i es va ficar altre cop al llit. I quan un s’adorm de vegades s’aferria a un record, o potser el record, com un llunyedar que es nega a esvair-se definitivament, es val de l’entreson per fer-se més real que quan es va produir en el passat i retorna aclaparador i punyent.

Es va veure altra volta en aquell tren que la menava a la ciutat de Reus. La tieta Consol li havia donat el dia lliure a la sabateria perquè anés a veure la Soledat, la seva germana. La sabateria era el seu lloc de treball d’ençà que va ser exclausturada. Gràcies a la tieta, podia portar una vida normal i tornar a vestir la roba com qualsevol dona. Havia deixat de ser monja i el convent de les oblates del Portal dels Carros havia esdevingut una escola pública. Amb les coses de la guerra no s’hi podia fer res. “Mira, nena, has de fer el cor fort. Amb mi estaràs segura. I t’asseguro que cap milícia llardós et posarà una mà a sobre. Jo també tinc contactes, saps? I ara tens feina i estàs ben alimentada, que quan eres al convent semblaves una animeta, i tampoc ningú es fica amb tu. I si vols seguir creient en Déu, jo no t’ho impediré; però fes-me cas, criatura, ningú ho ha de saber.” Les paraules de la tieta Consol eren contundents, plenes de veritat. S’havia de conformar amb el que tenia i aquí s’acabava tot, ja que continuava estant viva; i la resta, bo i donant-li la raó a la tieta, només eren cabòries de mal portar.

Tot i que Tarragona distava uns onze quilòmetres de la ciutat de Reus, el trajecte amb el tren es feia cansat. Era a causa de la guerra, que havia esclatat ara feia dos anys. El seu vagó, com els altres, anava curull de viatgers. Era dilluns de mercat. La gent s’aferjava a la vida, havien de menjar, encara que només fos amb l’intercanvi de productes del camp o amb l’aviram. La guerra no havia pogut interrompre la vida quotidiana. Al seu cistell hi portava un tros de formatge i una llenca de cansalada virada. La Soledat estaria contenta amb aquells presents.

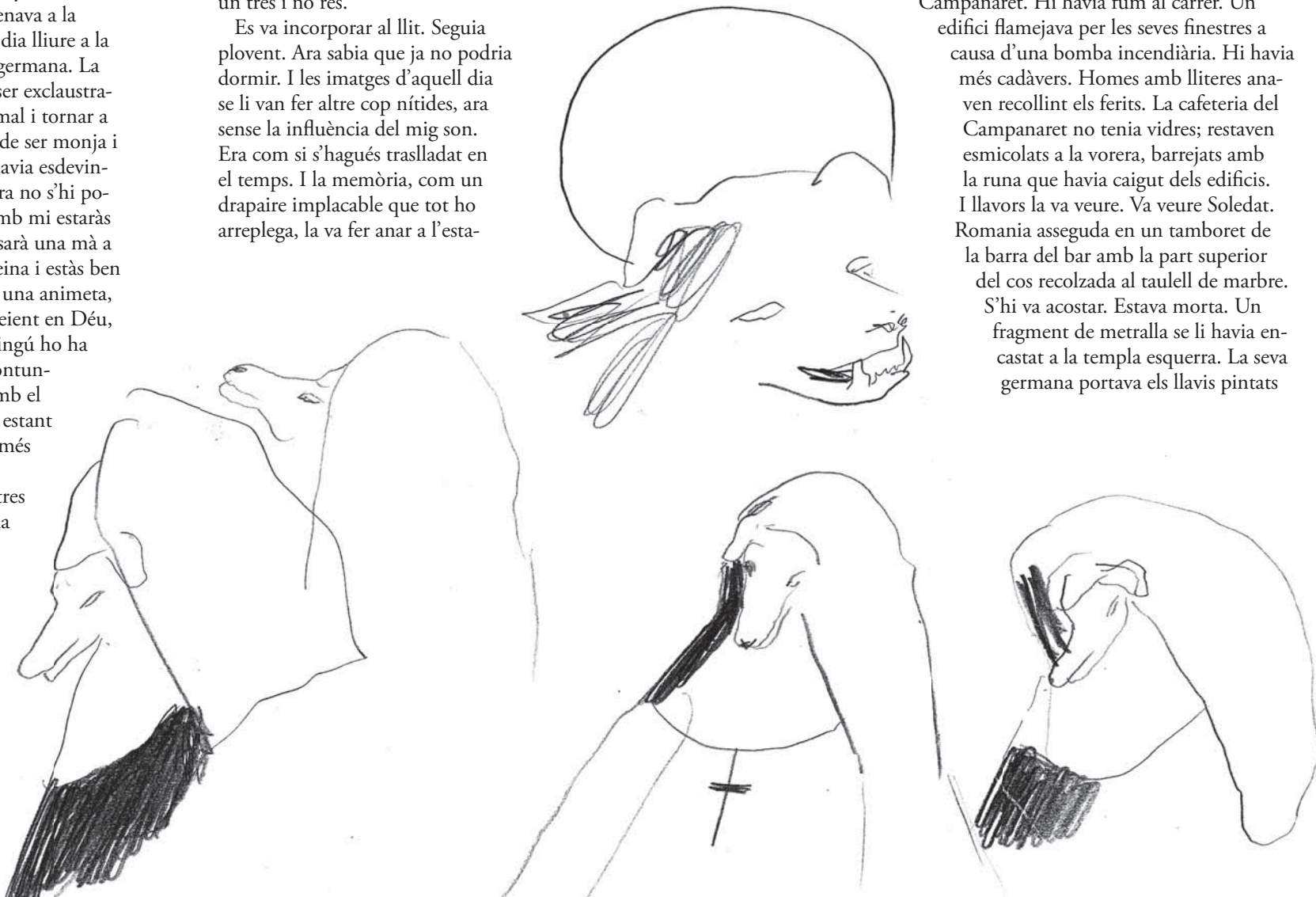
El tren es va aturar a l’estació. Eren dos quarts de nou del matí. En el precís moment en què baixava a l’andana hi va haver un seguit d’explosions; no obstant això, les sirenes encara no havien començat a udolar. Es va arrecerar a la paret, la gent havia embogit i corria esperitada. Llavors, es van sentir les sirenes que anunciaven el bombardeig. Va veure dues gallines que també corrien, seguides d’un conill que semblava un gat esporuguit. Algú havia deixat caure un cistell amb ous i els rovells lluien com si fossin petits sols. Una col havia estat trepitjada al costat de varies cabeces d’all. Va aferrar amb força el cistell. Soroll d’avions i més impactes ensordidors. Va començar a veure la pols i a sentir el seu gust aspre a la boca. L’andana havia quedat deserta, només plena dels queviures que la gent havia abandonat i que formaven a l’atzar una mena de bodegons sinistres. Es va ajupir a terra gairebé en posició fetal, es va posar un tros de branca de regalèssia a la boca i va serrar les dents. Llavors, un darrer i potent impacte va fer tremolar el sòl i la paret on s’havia recolzat. La polseguera es va convertir en una boira densa. Després, un silenci total. Li havia caigut el cistell, i no el podia veure. Les orelles li xiulaven; gotes de suor freda i salada li lliscaven del front a les temples. Al cap d’un lapse de temps, les sirenes van anunciar que l’atac aeri havia acabat. Tot s’havia esdevingut en un tres i no res.

Es va incorporar al llit. Seguia plovent. Ara sabia que ja no podria dormir. I les imatges d’aquell dia se li van fer altre cop nítides, ara sense la influència del mig son. Era com si s’hagués traslladat en el temps. I la memòria, com un drapaire implacable que tot ho arreplega, la va fer anar a l’esta-

ció de tren de Reus. Va tornar a sentir el regust de la pols a la boca.

Es va aixecar del terra de l’andana i llavors va poder clissar el cistell, el va agafar i es va disposar a sortir per la porta de l’estació. El primer que va percebre eren els gemecs dels ferits. L’atac de l’aviació italiana havia estat gairebé inesperat, i la gent no havia pogut aixoplugar-se en els refugis de la plaça. Després va arribar el pitjor. Trossos de carn humana penjaven de les branques dels plataners com si fossin fruits abominables. Els morts s’escampaven per terra amb els ferits. Els vius deambulaven, eren com ninots indultats d’una falla infernal. Va sentir l’olor àcida de la mort, la sentor dels vòmits, la pudor a diarrea dels excrements. La fortor intensa de la sang li va impactar a les narius. Les cames li feien figa però va seguir caminant, bo i intentant no ensopegar amb cap cadàver o trepitjar cap desferra humana. Va contemplar una dona jove asseguda a terra que bressolava orada el cos petit d’un infant mort. El rostre del nen era una màscara vermella, tumefacte. La cara de la dona semblava la d’una estàtua de sal. A uns metres d’on era, aflorava el cràter que havia produït una de les bombes. Les soques dels arbres eren plenes de metralla.

Es va encaminar cap al carrer Llovera. Havia quedat amb la germana en una cafeteria del Campanaret. Hi havia fum al carrer. Un edifici flamejava per les seves finestres a causa d’una bomba incendiària. Hi havia més cadàvers. Homes amb lliteres anaven recollint els ferits. La cafeteria del Campanaret no tenia vidres; restaven esmicolats a la vorera, barrejats amb la runa que havia caigut dels edificis. I llavors la va veure. Va veure Soledat. Romania asseguda en un tamboret de la barra del bar amb la part superior del cos recolzada al taulell de marbre. S’hi va acostar. Estava morta. Un fragment de metralla se li havia encastat a la temple esquerra. La seva germana portava els llavis pintats

d'un vermell intens. Un filet de sang li queia de la ferida. Semblava que s'hagués adormit amb els ulls oberts. Era com una nina de porcellana. El cistell li va caure de les mans i va començar a córrer carrer avall fins arribar a la Plaça del Prim, i quedar engolida per la gent que sortia dels refugis.

La campana que anunciava les laudes la va fer tornar a la realitat, ja era hora d'anar a la capella, les set de la matinada. Es va rentar la cara, es va posar l'hàbit, es va acabar d'arranjar la toca i va sortir de la cel·la. El claustre brillava per la darre-ra pluja. Algunes milicianes presoneres escombraven el passadís cobert. Una d'aquelles dones la va saludar amb una rialla. Era bonica. Anava abillada amb un mono blau i portava el seu cabell negre recollit en un monyo. Li deien La Dorian. La germana portera li havia explicat feia uns mesos que aquella dona havia estat l'amant d'un capitost de la FAI, i que també havia estat una famosa artista de varietats del teatre Arnau i de La Criolla. La guàrdia civil l'havia enxampada a la frontera de Portugal mentre intentava fugir d'Espanya. La pena de La Dorian, com que no tenia cap delictes de sang, era de dotze anys.

A la capella li va ser impossible concentrar-se en l'oració. El rostre de La Dorian substituïa el de la verge que hi havia a l'altar major. Es va marejar. *Els afectes humans no ens poden fer perdre l'amor de Déu, encara que Déu ens obligui a tenir cura del proïsme. El nostre cor no pot anar mai per davant del destí sublim que li correspon a l'ànima.* Aquelles paraules recordades del Kempis, el seu breviari de meditació, la van fer tocar de peus

a terra. Havia de fer el possible per no deixar-se entabanar per aquell sentiment. La Dorian només era un parany del maligne, un miratge en el qual no podia seguir emmirallant-se.

Però va ser inútil, perquè va recordar el que li havia passat amb La Dorian un dia que havia anat a rentar una camisa de dormir al safareig. Va ser un jorn radiant del mes d'abril. Quan es disposava a rentar la camisa, La Dorian va aparèixer del no-res. “Germana, li sabria greu donar-me la pastilla de sabó quan acabi. No en tenim per rentar la roba, se'ns acaba ben aviat i ja no ens en donen més.” “Tingui, la pot prendre si vol, jo ja n'agafaré una altra”, va contestar la monja bocabadada. “Gràcies, és molt amable”, va afegir La Dorian. “De res..., però escolti, m'agradaria que ningú s'assabentés que li he donat sabó, ja deu saber que nosaltres no podem...”. “Confraternitzar amb las roges”, la va interrompre La Dorian. Ella va callar i llavors La Dorian li va estampar un petó als llavis i se'n va anar com un llamp de la seva vista. En aquell moment va començar a estimar l'artista de varietats com mai no havia estimat ningú. Aquell va esdevenir el seu secret més preuat, només Déu el coneixia; mai no li va passar pel cap explicar què li passava a mossèn Eudald, el confessor del convent. Aquell home, malgrat fos un tros de pa, no li podia apaivagar el seu sofriment, ni amb l'esperança de l'absolució de la seva falta. Ella mateixa, amb el temps, va arribar a la conclusió senzilla que aquell sentiment no podia ser dolent, perquè l'amor prové del mateix Déu. I aleshores va decidir que havia de deixar la vida monacal i tornar a ser una dona. Tard o

aviat, sabia que hauria d'abandonar el convent del Portal del Carros per sempre.

Els dies van anar transcorrent i en sec va arribar el mes de setembre. Ja feia més d'un any que s'havia acabat la guerra. En aquell mes les execucions de la muntanya de l'Oliva és van incrementar. Hi feien cap els condemnats de la presó de Pilats, la presó d'homes, i també algunes dones del Portal dels Carros. Després d'afusellar-los, se'ls dipositava en una fossa comuna anònima. La llei del talió, només era això.

Aquell dia es va assabentar que la Carme Contreras, una de les recluses, seria afusellada a mitjanit. Havia estat condemnada perquè, segons deia l'acusació, havia denunciat un capellà que s'amagava al seu poble, Montbrió del Camp. Segons la monja portera, la Carme Contreras havia estat víctima de la conspiració de la seva cunyada, perquè li tenia enveja, ja que era la mestra del poble i era la pubilla de la família. La dona del seu germà va firmar la declaració que l'inculpava sense cap mirament. Al convent havia arribat un paquet que contenia un abric nou de trinca. Era el regal que rebia la condemnada a mort de part de la seva mare. “El recader m'ha dit que la mare de la Carme volia que la seva filla no passés fred quan la portessin a executar. ¡Verge santa! Ens estem tornant tots bojos”, va exclamar la portera, bo i havent-li explicat el que passava.

Després de completes, va sentir la necessitat d'anar a pregar a la capella. Va obrir la porta i va entrar. Hi feia fred. Es va agenollar davant de l'altar major. Una silueta se li va apropar. Era La Dorian. “Per qui prega, germana?”, li va engaltar l'artista. “Per la Carme Contreras”, va contestar la monja amb energia. “Vol dir que li servirà de res?”, va fer l'altra. “Les oracions arriben a Déu”, va contestar l'oblata. “Que bé, mare, si més no algú en aquesta puta presó ha pensat en la pobra Carme, això l'honora...”. “No digui bestieses, faci'm el favor”, la va interrompre la monja. “Que no digui bestieses, però vostè qui s'ha cregut que és? Ja tenien raó els de la FAI quan deien que les de la seva casta només eren gosses amb pretensió de santes, ¡gosses santes! Les oracions, germana, no li serviran de res a la Carme. La pelaran i llençaran el seu cos en un clot negre i aquí s'acaba tot; què li sembla?”

L'oblata no va contestar de seguida. Va veure que l'artista plorava. “Si l'enxampen a la capella la castigaran”, es va atrevir a dir-li a La Dorian al cap d'uns minuts. “No passi ànsia, que aquesta nit amb el rebombori de l'execució tothom fa la vista grossa. A la seva mare superiora no li interessa que es produeixi cap aldarull entre les recluses. Per això l'he seguida a la capella, he tingut via lliure.” La Dorian havia pronunciat les darreres paraules més calmada, amb la seva rialla de sempre. “Que bonica que era!”, va pensar la monja. “Sé que li agrado, germana”, va fer l'altra com si li llegís el pensament. Un llampec fred va sotragar la monja de soca-rel. La Dorian la va agafar pels malucs i li va aproximar els llavis a la seva boca. La monja va assaborir amb delit el gust d'aquella llengua, era com tastar una maduixa. Aquelles boques van estar unides durant un lapse preciós de temps. Es va sentir humida en l'entrecuix i es va desmaiar. La Dorian la va depositar damunt d'un banc de fusta i se'n va anar de la capella.

“Sor Esperança de la Creu, m'han informat que ahir a la nit l'artista de La Criolla va sortir de la capella moments abans que en sortís sa caritat. Sabria dir-me què hi va anar a fer?”. “Em va dir que volia pregar per una reclusa”, va mentir la monja. “¡Vaja, vaja, ara resulta que les meuques incendiàries també saben resar!” A sor Esperança li van venir unes enormes ganes de bufetejar la superiora. “Recordi, reverenda mare, Maria Magdalena”, li va dir a la superiora. “No blasfemi, filla meva, no blasfemi. I procuri que, a partir d'ara, no li hagi de cridar més l'atenció. Sa caritat ja hauria de saber que hem de ser estrictes en el tracte quotidià amb aquestes donotes. No perdi mai de vista que vostè només és una monja.” “Una gossa santa”, va recordar mentalment sor Esperança, mentre sortia del despatx de la superiora.

Però ella no era una gossa perquè no estava obligada a ser fidel a cap amo; i tampoc era una santa perquè només era una dona de carn i ossos. I en aquell moment de més trifulgues espirituals i humanes havia de prendre una decisió definitiva.

Al tercer dia de l'encontre amb la mare superiora, Sor Esperança de la Creu ja s'havia fet amb una còpia de la clau mestra del convent. L'havia amagada a la cistella de la labor. Havia estat fàcil aconseguir-la. Havia fingit un refredat descomunal, i mentre les monges havien estat convocades a capítol, es va escapolir de la cel·la i va sostreure la clau de la caixa forta del despatx de la superiora. Va tenir sort perquè sor Encarnació de Sant Tomàs no havia canviat la combinació. Sor Esperança la coneixia ja que feia tres anys havia ostentat el càrrec d'ecònoma tesorera.

El primer diumenge del mes de novembre, dues dones van sortir per la porta petita del claustre del convent d'oblates del Portal dels Carros. Feia una nit sense lluna. Mancava una hora perquè les campanes anunciessin les laudes. Després de passar per davant del palau episcopal, es van dirigir cap al carrer on s'enlairava el seminari pontifici. Ningú les havia vistes. Aquella nit l'escamot de la guàrdia civil que vigilava el convent no hi era, era de maniobres. I les zeladores havien celebrat un aniversari i havien begut més del compte. Havia estat la nit ideal per fugir. De seguida van fer cap a la Plaça del Fòrum. Al carrer no hi havia una ànima. Feia fred.

Al cap de mitja hora ja eren a l'estació de tren, tal i com havien convingut un d'aquells dies en què s'havien tornat a retrobar. “Amb aquestes cinc-centes pessetes que tu haves servat, Esperança, en tenim prou per comprar el bitllet a Madrid i aconseguir habitació en una pensió”. “I després què farem?”, li va preguntar a La Dorian. “Viure i estimar-nos molt. A Madrid tinc molts contactes, i és una ciutat gran. Podem passar desapercubudes sense que ens enxampin. Creu-t'ho, tot anirà bé. Hem de marxar de Tarragona.” Esperança va sospirar; d'aquí un quart d'hora passaria l'exprés de Madrid. “Aquesta deu ser la voluntat de Déu”, va fer la que havia estat monja. “I tant que sí, i tant!”, va respondre la que havia estat artista fent-li un petó. I van decidir anar a comprar els bitllets.

Llavors, un projectil disparat pel fusell d'un guàrdia civil va impactar al front de La Dorian.

ÈXIT ROTUND DEL 22è FESTIGAILESBIÀ

El Centre Artesà Tradicionari va acollir el passat mes de novembre una de les edicions més lluïdes que es recorda del Festigailesbià, on els vuit participants van demostrar un gran nivell.

A més dels concursants, es va comptar amb amics que van col·laborar amb el Casal Lambda com a artistes convidats. Així, cal destacar a l'extraordinària Mont Plans, que un cop més va demostrar perquè es una de les més grans de l'escena catalana. També hi van participar el José Galisteo d'OT1 i el Jose Ramírez de La Voz, i hi va haver les actuacions d'un Albert Magret que, en estat de gràcia, va fer una impressionant i divertidíssima personificació de Sara Montiel, i d'un jove Gio Martin, presentant el seu nou CD.

El jurat va estar format per Edgar Moreno, Míster Gay 2013, Josep María Sarri de la revista *Time Out* i Lucía Martínez, coneguda DJ de l'ambient barceloní.

La presentadora i mestra de cerimònies, com és habitual en les darreres edicions, va ser la gran Dorothy Lamarç, i la direcció artística també va anar a càrrec d'un vell amic, l'actor Dani Claramunt, que en aquesta ocasió es va destapar fent un número-striptease del musical "Gypsy", deixant de banda el seu habitual look negre de treball i lluint tacons i pàmela per a l'ocasió.

El Casal Lambda vol agrair a Miquel Àngel Sanz el seu treball perquè poguéssim gaudir d'un so perfecte, a IDEM TV pel vídeo tan fantàstic que ens van gravar, i la feina de Juan Carlos Toledo com a fotògraf.

PREMIS LAMBDA 2013

El passat 20 de desembre, en el decurs del tradicional sopar de Nadal del Casal Lambda, es va fer el lliurament dels Premis Lambda 2013: de fotografia (17a edició), còmic (16a edició), conte (12a edició) i poesia (12a edició). El de fotografia va ser per en Joan Ferrando, el de còmic per en Daniel Navarro i el de conte per en Gerard Coll. El de poesia es va declarar desert. Els jurats estaven formats per les persones següents: Joan S. Martí, José A. Alonso, Eloi Biosca i Salvador Badiella (fotografia); Juan C. Gómez, Sebastián Martín i Alfonso J. Santos (còmic); Manuel Forcano, Jaume Creus, Ignasi Pujaades i Josepmiquel Servià (conte i poesia).

CONTINUA EL MÀSTER DE TERÀPIA SEXUAL I DE PARELLA

Des del servei de Psicologia del Casal Lambda se segueix impulsant el Màster de Teràpia Sexual i de Parella on han estat participant, entre d'altres, Esther Nolla i el Vicent Borràs de les Famílies lgtb, a més de Jordi Samsó del mateix Casal i Pol Magrife de l'Espai Trans. Un fet rellevant és que els alumnes del màster assisteixen a les instal·lacions del Casal i això fa que coneguin els espais per poder fer, posteriorment a la seva pràctica professional, processos d'acompanyament. L'Àrea de Psicologia també acull alumnes del Màster de Sexologia de l'Associació de Psicologia cognitivo-conductual.

**FIRE ES CONSOLIDA COM LA
MOSTRA DE CINEMA LGTB DE
CATALUNYA**

Prop de 7.000 persones van assistir a la darrera edició de la Mostra de cinema del Casal Lambda, FIRE. Aquestes xifres demostren que l'actual equip, amb el suport dels voluntaris de l'entitat, està treballant en la bona direcció consolidant FIRE com el festival de cinema LGTB de referència al nostre país, tant pel que fa al notable augment de públic com també al reconeixement institucional, dels mitjans de comunicació i del propi sector del cinema.

Així, la marca FIRE ha quedat plenament implantada dins l'àmbit cultural, mantenint les disciplines de cinema, cicles paral·lels, activitats especials de promoció, així

com la filosofia dels continguts i les seues actuals a l'Institut Francès, Casa Àsia i FNAC, ampliant les projeccions a la Filmoteca de Catalunya a Terrassa. També ha estat notable la participació en les jornades educatives prèvies a la Mostra.

Un dels objectius per a la nova edició 2014 és aconseguir nou finançament a través d'aportacions privades.

LA SEDETA, NOVA SEU DEL BALL DEL CASAL

El Centre Cívic de la Sedeta acull des del passat mes de setembre una de les activitats més clàssiques del Casal: El Ball. Com sempre, se celebra el tercer diumenge de cada mes. El canvi d'ubicació ha comportat la reimplantació del famós Ball de la Catifa.

JORDI GENDRA

“Volia ser rabí i vaig fer-me’n dins del moviment reconstruccionista, que accepta l’homosexualitat”

Jordi Gendra va néixer a Barcelona, al barri de Sant Andreu, però de petit va traslladar-se a viure a Olot. Fill d’una família més aviat agnòstica, als 15 anys va llegir el Llibre dels Salms per fer un treball de l’institut de religió i es va quedar fascinat pel judaisme. El pas següent va ser comprar-se un llibre de semàntica en anglès per aprendre hebreu. I d’aquesta manera en Jordi va iniciar un camí que el va portar a estudiar filologia semítica (hebreu-arameu) a la Universitat de Barcelona.

En acabar aquests estudis i amb 25 anys es va fer jueu. Després de la universitat, en Jordi es va guanyar la vida fent traduccions, fins que al 1998 amb la seva parella, en Manel, company filòleg de semítiques com ell, va traslladar-se a Mallorca, on es van submergir en la comunitat jueva, molt important a l’illa. Allà va començar a fer sermons tots els divendres per les cases i així va potenciar la seva vocació de servir i ajudar els altres, i es va adonar que es trobava molt a gust dirigint sessions i pregàries.

D’aquesta manera, en Jordi va decidir fer-se rabí. Va intentar entrar a l’Escola Rabínica de Londres, però va ser rebutjat per ser homosexual. En Jordi tenia clar que volia ser rabí, però no amagava en cap moment que era homosexual i vivia amb la seva parella des de feia anys. Davant d’això, va decidir provar sort als Estats Units i a l’any 2000 va ser admès a la Reconstructionist Rabbinical College de Filadèlfia. Li agradava estar al costat de la gent i ajudar-la, però sense renunciar al que era, i per això va anar a aquesta comunitat jueva de Filadèlfia, on l’homosexualitat està totalment acceptada.

La seva carrera com a rabí i professor als Estats Units ha estat excel·lent. Ha estat rabí de tres comunitats jueves a Nova Jersey, a Michigan i a Pennsilvània. Amb els anys, aquest rabí català s’ha guanyat la seva comunitat. En el judaisme la jerarquia pròpia d’esglésies com la catòlica és desconeguda i els caps no són els bisbes, sinó els membres de la sinagoga, que decideixen qui és el líder i li paguen el sou: quan falta un rabí, es

convoquen unes eleccions i és la comunitat qui elegix. Gendra va passar per tot aquest procés a la sinagoga *Beth Shalom*, congregació reconstruccionista fundada el 1972 al poble de Mechanicsburg, a Pennsilvània, on Jordi Gendra és el rabí des de fa 7 anys.

La feina del rabí català consisteix a ser animador cultural, treballador social i moderador de debats. Entre les tasques que realitza, Jordi Gendra ha de reunir les diferents faccions de la sinagoga, enfortir el sentit de comunitat, ampliar les oportunitats d’estudi a l’escola, crear i implementar classes per a adults, augmentar la visibilitat de la congregació i col·laborar amb altres institucions jueves i activitats interreligioses.

Als Estats Units, en Jordi Gendra ha compaginat la seva tasca pastoral amb l’ensenyament universitari com a professor adjunt de llengua aramea al Reconstructionist Rabbinical College, i actualment com a professor de Gènere i Religió a Wilson College. A més a més, cal dir que en Jordi Gendra mai ha deixat d’estudiar i avançar. L’any 2006 va rebre el Màster en Lletres Hebrees i l’ordenació rabínica i va completar els seus estudis amb un doctorat a la Universitat de Girona (2012).

El seu camp de recerca es centra en el món jueu i en especial en el món medieval. Ha publicat diversos llibres com la primera traducció al català de la *Haggadà de Pesach* o, juntament amb en Manel Frau-Cortes, ha publicat un llibre sobre identitat israeliana anomenat *Identitats en conflicte: Una visió catalana d’Israel*. També escriu articles per diverses revistes, com *Tamid*, la revista de l’Institut d’Estudis Catalans relacionada amb la hebraística.

Jordi Gendra ha trobat el seu lloc als Estats Units, un país obert a la immigració i a la religió, sense oblidar mai la seva terra, a la qual torna sempre que la seva feina el deixa, ja que es considera un mediador de les dues cultures, i un mediador entre el judaisme i el seu país.

LA PROVA
DEL VIH
UN BON
COSTUM!

SEGUIX-NOS A:
Facebook.com/BCNCheckpoint

NO ESPERIS A TENIR SÍMPTOMES PER FER-TE LA PROVA. EL DIAGNÒSTIC PRECOÇ DEL VIH ÉS MOLT IMPORTANT, TANT PER GARANTIR LA TEVA SALUT COM PER FRENAR L'EXPANSIÓ DEL VIRUS. FES-TE LA PROVA AMB REGULARITAT.

DEMANA CITA AL:

933 182 056

BCN CHECKPOINT: COMTE BORRELL 164-166, 08015 BARCELONA

• SERVEI ANÒNIM, GRATUÏT I CONFIDENCIAL

• PROVES RÀPIDES

• HORARI ININTERROMPUT (DE DILLUNS A DIVENDRES D'11 A 20H)

bcn checkpoint
VIH-SIDA • ITS • SEXUALITAT • HOMES • SALUT
bcncheckpoint.com

GRUPO
ARENA

www.arenadisco.com